

Foyer z popiersiem i sztandarami

150 - lecie szkoły w Niemenczynie

Od początków do współczesności

VERBA DOCENT, EXEMPLA TRAHUNT SŁOWA UCZĄ, PRZYKŁADY POCIĄGAJĄ

W życiu każdego człowieka są chwile, wobec których nie można przejść obojętnie, momenty wyjątkowe, skłaniające do refleksji i przemyśleń. Mamy wówczas okazję do rozpamiętywania tego, co było, co jest i mamy też okazję do snucia wizji tego, co będzie. Okazje tego typu nie zdarzają się codziennie. Są to wydarzenia, na które czeka się latami, często nawet wiekami. Jubileusz skłania do odbycia podróży w czasie, dokonania retrospekcji, konfrontacji młodzińskich marzeń z rzeczywistością, przywołuje wspomnienia, wywołuje przeszłość.

Szkoła w Niemenczynie obchodzi jubileusz 150-lecia. Jako placówka oświatowa otworzyła swe podwoje 1 września 1865 roku. Okres półtorej wieku obfitował w różnorodne wydarzenia o charakterze politycznym, ekonomicznym, kulturalnym. W tym wszystkim musiała istnieć szkoła. Istnieć nie jako postronny obserwator, lecz jako aktywny i zaangażowany uczestnik nadchodzących zmian. W niniejszym wydaniu chcielibyśmy przybliżyć to, z czym na co dzień stykali się ludzie, którzy jej wiernie służyli całe 150 lat, to, czym żyje gimnazjum dziś, to, jakie wartości przekazuje swym wychowankom.

Komitet redakcyjny wydania

Komitet redakcyjny

*Tadeusz Grygorowicz
Edyta Pakietur
Jolanta Borkowska
Ryszard Sudenis
Alina Kuryłowa
Irena Komar
Lilia Alicka
Krystyna Rostowska
Aldona Sudenis
Janina Wołkowa
Irena Karpawiczenie
Jūratė Krylovičienė
Лариса Веретенникова*

Z HISTORII SZKOŁY

Pierwsze pisane świadectwo o stanie szkolnictwa w Niemenczynie pochodzi z księgi kościelnej i datuje się 27 kwietnia 1733 r. Ono głosi: „Szkółki parafialnej nie ma z powodu braku chłopców w okolicy (dziewczyńki pod uwagę nie były brane).”

Edukacja w Niemenczynie rozpocznie się w roku 1777. Tę wzmiankę o szkole znajdujemy w aktach Komisji Edukacji Narodowej, w raporcie dziekanów o szkołach parafialnych w diecezji wileńskiej. Stwierdza się, że uczyło się wtedy 5 dzieci szlachty i 5 dzieci włościan (Archiwum Główne w Warszawie dział A, tom 44 str. 312 - 314). Szkoła przerwała swą działalność z powodu braku funduszy.

Szkoła w Niemenczynie jako początkowa rosyjskojęzyczna została założona w roku 1865. Był to okres rozwoju kapitalizmu i nawet rząd carski rozumiał, że potrzebuje pewnej ilości wykształconych ludzi. Przez dłuższy czas nauczało się tu około 30 uczniów. Szkoła swego gmachu nie miała i mieściła się w niewielkim pokoiku na piętrze stacji pocztowej. Dopiero w 1887 roku był wybudowany pierwszy gmach szkolny sfinansowany ze składek miejscowej ludności. W kronice szkolnej odszukaliśmy wspomnienia byłych uczniów. O tym okresie przypomina rdzenny mieszkaniec Niemenczyna Adolf Jasewicz: „Urodziłem się w 1885 roku. Do szkoły zacząłem uczęszczać w wieku 10 lat i trwało to tylko jeden rok. Wszystkiego były tylko dwa komplety i jeden nauczyciel. Nauczanie odbywało się w języku rosyjskim. Rozmawiać po polsku zabraniano nawet na przerwach. Za złamanie zakazu uczniów bito linijką po rękach i stawiano do kąta. Rodzice, żeby jakoś zapoznać dziecko z polską gramatyką, wynajmowali wędrownego nauczyciela, który prowadził zajęcia tajne. Po roku umiera ojciec, musiałem szkołę opuścić.”

W roku 1908 uczyło się 70 osób (44 chłopców i 26 dziewczynek). Pracowały 4 komplety. Działała biblioteka licząca 214 tomów. Były to zniszczone podręczniki, stare czasopisma i kilkanaście dzieł Puszkina, Lermontowa, Kryłowa.

Do I wojny światowej nauka odbywała się w języku rosyjskim. Ludność polskojęzyczna była pozbawiona prawa kształcenia swych dzieci w języku ojczystym. Szkoła mieściła się w gmachu dzisiejszego starostwa niemenczyńskiego.

Rok 1928. Nauczycielka z uczniami w szkolnym podwórku przy gmachu obecnego starostwa miasta

Ten okres przypomina pan Ludkowski: „W szkole były trzy komplety po 20 uczniów. Ciągłe odczuwał się chłód, brakło drew na opał. Głównym przedmiotem była religia. Jeżeli ktoś chciał pobierać naukę dalej, powinien był jechać do Wilna i wynajmować mieszkanie. Płaciło się komorne i za naukę, to były niemałe pieniądze. Mój ojciec takich pieniędzy nie miał, musiałem pracować jako pastuch.”

W latach 1915 - 1918 (okres I wojny światowej) szkoła była zamknięta.

W 1919 roku zaczęto nauczać dzieci w języku polskim. Szkoła się rozrastała. Zabrakło pomieszczeń, więc oprócz gmachu podstawowego, zajęcia odbywały się w drewnianych domach przy ulicy Święciańskiej, Kościuszki (dziś te domy nie istnieją), a nawet przy ulicy Pilakolnie na jednym z pięter młynu (ruiny młynu zachowały się do dziś). Mimo trudności okresu międzywojennego, w szkole prowadzono również zajęcia pozalekcyjne. Urządzano majówki, święta, wycieczki.

Rząd polski w ramach przeprowadzonej akcji buduje 100 szkół na kresach wschodnich. Tak w roku 1936 pojawił się w Niemenczynie drewniany gmach szkolny. Dyrektorem był Michał Regner. Budynek składał się z 8 pomieszczeń. Szkołę nazwano progimnazjum im. Józefa Piłsudskiego. W latach 1941 - 1944 szkoła nie była czynna. Okupanci niemieccy urządzili w niej koszary wojskowe.

Rok 1932. Święto Wiosny. Uczniowie w maskach na terytorium dzisiejszego stadionu

Rok 1933. Nauczyciele szkoły z dyrektorem M. Regnerem

Po wojnie, w latach 1944-1947, szkoła znów rozpoczęła pracę jako polskojęzyczna siedmiolatka, którą kierował dyrektor Jurgielaitis. W roku 1947 szkołę opuściła pierwsza nieliczna ośmioosobowa promocja.

W latach 1947-1951 szkoła działała jako rosyjskojęzyczna. Znów się rozpoczęła rusyfikacja. Mieszkańcy Niemenczyna i okolic nie pogodzili się z takim stanem rzeczy. Utworzyli komitet, który uparcie żądał od władz sowieckich zezwolenia na otwarcie klas z polskim językiem nauczania. Przedstawiciel tego komitetu Jan Jarmołowicz w tym celu jeździł z petycją do Moskwy.

Rok 1946. Nauczyciele i uczniowie z dyrektorem Jurgielaitisem

W roku 1951-1955 nauczanie rozpoczęto znów w dwóch językach: polskim i rosyjskim. Dyrektorem jest A. Krawcow. W roku 1954 miała miejsce pierwsza promocja szkoły średniej. Szkołę ukończyło 11 uczniów. W roku 1957 pojawiła się klasa z litewskim językiem nauczania. Rosnąca ilość uczniów zmusiła do wprowadzenia nauczania dwuzmianowego.

Okres lat 50 – tych charakteryzuje się wzmożoną sowietyzacją i wprowadzaniem nowego stylu życia i świąt. Na porządku dziennym była walka z religią, udział w demonstracjach majowych i listopadowych, działalność organizacji partyjnej, komsomolskiej, pionierskiej. Wyjazdy na obozy do kołchozów i socjalistyczne współzawodnictwo pracy.

Rok 1947. Promocja szkoły siedmioletniej

Szkołę dwukrotnie dobudowywano w roku 1958 i 1964, a w roku 1973 oddano do użytku nowy trzypiętrowy gmach szkolny, salę sportową, bursę, stołówkę. Jednak po kilku latach szkoła znowu zaczęła pracować na zmiany.

W 1990 roku zaczęto wprowadzać nowy, państwowy system oświaty. Pion z litewskim językiem nauczania staje się samodzielną placówką. Szkoła jest dwujęzyczna: polsko-rosyjska.

W roku 2001 zostały wykonane renowacje w trzech korpusach: wymieniono strzechy, okna, zewnętrzne drzwi, sanitariaty. W następnych latach przeznaczono środki na sprzęt komputerowy, modernizację pracowni, kupno inwentarza sportowego, komputerowych programów nauczania itp. Finansowej pomocy udzieliły Fundacja „Semper Polonia”, Stowarzyszenie Nauczycieli Szkół Polskich na Litwie „Macierz Szkolna”,

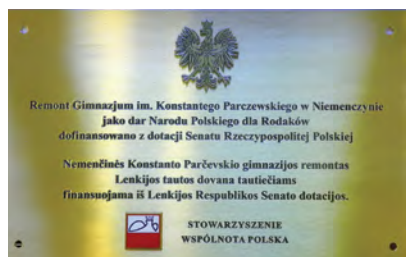

Rok 1954 Zdjęcie klasy z nauczycielami. W środku W. Czeżot

częściowo rodzice.

W roku 2005 obchodzono jubileusz 140-lecia. W tymże roku szkoła została pierwszym gimnazjum w rejonie wileńskim, a patronem gimnazjum został Konstanty Parczewski.

W latach 2008-2012 do gimnazjum należał oddział kształcenia podstawowego w Tarkańcach, a w latach 2010-2013 - także oddział w Orzełówce.

Tablica upamiętniająca dar Narodu Polskiego w postaci środków na renowację pomieszczeń gimnazjum

W latach 2010-2012 wykonano renowację pomieszczeń i budynków gimnazjum. Wartość prac wyniosła około 3 mln litów: 1,63 mln lit - środki unijne, 1,35 mln lit - środki z budżetu Samorządu Rejonu Wileńskiego i funduszu Stowarzyszenia „Wspólnota Polska”. Szczególnie jesteśmy wdzięczni władzom samorządowym za stałą opiekę i wsparcie. Prace renowacyjne nie są ukończone. Czekamy na jeszcze wiele przyjemnych zmian.

Rok 1986. Na defiladzie z okazji Święta Pracy 1 maja

Rok 1995. Grono nauczycieli szkoły

NAUCZYCIELE I UCZNIOWIE

Pierwsi nauczyciele, którzy podjęli pracę w Niemenczynie, nie mieli dobrych warunków. Wynagrodzenia były nieduże, do tego trzeba było nauczać dzieci, które właściwie nie znały języka rosyjskiego. Rusyfikacyjne zakusy rządu carskiego nie sprzyjały rozwojowi szkolnictwa. Częsta zmiana kadry nauczycielskiej była zjawiskiem nagminnym. Sytuacja zmienia się po I wojnie światowej.

Rok 1924. Nauczycielka Skarzyńska z grupą uczniów klasy 4

W roku 1919 nauczycielki Skarzyńska (później kierowniczka Wydziału Oświaty Rejonu Niemenczyńskiego) i Michajłowska zaczęły nauczać dzieci w języku polskim. W 1936 roku uczyło się 210 uczniów, pracowało 8 nauczycieli. Lata II wojny światowej i pierwsze lata powojenne to jeden z najtrudniejszych okresów dla szkolnictwa szczególnie polskojęzycznego. Sytuacja się zmienia od roku 1951. W szkole jest 11 kompletów, nauka odbywa się w dwu językach: polskim i rosyjskim. Uczy się 260 uczniów, pracuje 15 nauczycieli. W roku 1952 – 363 uczniów podzielonych na 16 kompletów i 23 nauczycieli. (Dyrektor – Włodzimierz Czeczot). Lata 1954-1955. Pracuje 27 nauczycieli i jest 542 uczniów. Lata 1957-1961. Nauczanie odbywa się w trzech językach, jest 28 kompletów, 638 uczniów i 42 nauczycieli. Działa 15 kółek zainteresowań. Dyrektorem jest Eugeniusz Uspalewicz.

W roku 1964 r. w szkole uczy się 733 uczniów i pracuje 54 nauczycieli. Jest 37 maturzystów (12 w klasach z rosyjskim językiem nauczania i 25 - z polskim). W roku szkolnym 1965-66 bardzo uroczystie obchodzi się 100-lecie szkoły. Liczy ona 820 uczniów na 36 kompletów.

Ważnym wydarzeniem roku 1966-1967 było odznaczenie nagrodami państwowymi zasłużonych nauczycieli. Ordery otrzymali były dyrektor Włodzimierz Czeczot oraz nauczycielka języka rosyjskiego Olga Tokarewa.

W 1969 roku dyrektorem szkoły został Antanas Malinauskas, który oddał jej 35 lat. Jest to jeden z najdłużej w tej szkole pracujących kierowników. Za osiągnięcia w pracy na rzecz oświaty wielokrotnie odznaczony nagrodami państwowymi.

W latach 1972-1973 pracuje 69 nauczycieli, wśród nich: 27 Polaków, 16 Litwinów, 12 Rosjan, 6 Białorusinów, 5 Ukraińców, 1 Żyd, 1 Niemiec.

W 1973 roku po zakończonych budowach uczy się 1222 uczniów (maksymalna liczba uczniów).

Rok 2000. Zdjęcie nauczycieli szkoły

W 2001 r. uczy się 1032 uczniów (792 z polskim językiem nauczania i 240 z rosyjskim). Szkołę ukończyło 71 maturzystów. 2004–2005 rok szkolny szkoła spotyka z nowym dyrektorem, którym został wychowanek naszej placówki Tadeusz Grygorowicz.

Rok 2005 zapisał się w dziejach szkoły jeszcze jednym doniosłym wydarzeniem. W tym roku mury szkoły opuszczała 50 promocja szkoły średniej. Była to świetna okazja, by wrócić pamięcią do lat szkolnych, spotkać swoich przyjaciół.

Rok 2004. Spotkanie 50 promocji - zdjęcie grupowe na estradzie

Szkoła otworzyła swe podwoje dla uczniów pięćdziesięciu promocji. Mieli okazję odwiedzić swoje klasy, przywitać nauczycieli, którzy ich niegdyś uczyli, wreszcie przypomnieć szkolne psikusy i wybryki. Szczególnym uznaniem cieszyła się ta pierwsza jedenastoosobowa promocja z 1954 roku, która na święto przybyła niemal w pełnym składzie. Przyjemnie było widzieć na sali podczas akademii uroczystej byłych uczniów, przybywających z wielu zakątków świata. Było do ważkim dowodem, że szkoła w ich życiu jest czymś naprawdę ważnym i znaczącym. Szkoła może się szczycić i tym, że wielu jej wychowanków zostało słynnymi ludźmi na Litwie i poza jej granicami. Tuż przed II wojną światową w szkole uczył się przyszły Metropolita Wrocławski Kardynał Henryk Gulbinowicz, naszą szkołę ukończyli kandydat nauk technicznych Gienadij Bondarenko, doktor nauk technicznych Jewgienij Bugajec, akademik Andrej Wiereszczaka, profesor Aleksander Suchodolski, dyrektor Domu Polskiego w Wilnie Artur Ludkowski, sędzia Paweł Borkowski, dziennikarz „Tygodnika Wileńszczyzny” Zygmunt Żdanowicz i inni.

Kadra nauczycielska zawsze służyła z wysokiego poziomu wiedzy i postawy patriotycznej. Mamy kilku autorów podręczników szkolnych - to Czesława i Helena Szapiro, Jan Gabriel Mincewicz, Alicja Rusiecka.

Nadal wiele uwagi poświęca się doskonaleniu warsztatu pracy nauczyciela. Kontakty z innymi szkołami i dzielenie się przykładami dobrej praktyki są refleksją nad jakością nauczania i jego skutecznością. W gimnazjum odbywa się wiele zajęć metodycznych, warsztatów, seminariów, w których uczestniczą pedagodzy ze szkół ościennych.

Nasi pedagodzy potrafią dzielić się doświadczeniem dydaktyczno-wychowawczym na skalę krajową. Centrum Doskonalenia Nauczycieli w Wilnie w 2007 r. zorganizowało wystawę prac metodycznych nauczycieli szkół mniejszości narodowych. Wśród uczestników wystawy znalazło się nasze gimnazjum. Należy zaznaczyć, że wiele przez nas prezentowanych prac zostało przeniesione do działu wystawy stałej i demonstrowane tam w ciągu roku.

Rok 2007. Wizyta jego ekscelencji kardynała H. R. Gulbinowicza w gimnazjum

Zdjęcie nauczycieli – autorów podręczników wraz z wydanymi pozycjami

Rok 2007. Nauczyciele przy stoisku szkoły podczas otwarcia wystawy prac metodycznych w Centrum Doskonalenia Zawodowego Nauczycieli w Wilnie

Rok 2015. Grono pedagogiczne gimnazjum

Rok 2014. Grupa uczniów gimnazjum podczas pobytu na obozie żeglarskim

Z tymi pracami mogli zapoznać wszyscy odwiedzający wystawę.

Prężnie działające grupy metodyczne inspirują do konkretnego działania i analizy zaistniałej sytuacji dydaktyczno-wychowawczej w gimnazjum. To posunięcie pobudza do wyciągania wniosków i najważniejsze - do świadomego podejmowania czynności zmierzających do wprowadzenia w uczniach określonych zmian. W tym celu są zainicjowane tygodnie przedmiotowe, podczas których nauczyciele odwiedzają lekcje koleżeńskie. Jest to forma mniej stresująca, niewiążąca się z bezpośrednią oceną pracy nauczyciela, jedynie z własnym zadowoleniem z udanej lekcji, a pozwalająca na mobilizację środowiska nauczycielskiego. Raz do roku jest ogłaszany „Tydzień otwartych drzwi” dla rodziców. Każdy z rodziców lub opiekunowie mogą obserwować własne dziecko podczas lekcji, otrzymać porady i wskazówki nauczyciela, wreszcie bliżej i dokładniej poznać to, czym dziecko żyje na co dzień. Taki rodzaj współpracy prowadzi do wzajemnego zrozumienia i zaufania.

W szkole zawsze można uzyskać pomoc psychologiczną, logopedyczną bądź pedagoga socjalnego czy specjalnego.

Obecnie w roku szkolnym 2015-2016 mamy 526 uczniów i pracuje 60 nauczycieli.

Staramy się zapewnić naszym wychowankom treściwe i ciekawe wakacje. Na bazie gimnazjum są organizowane bogate w program i atrakcje obozy letnie dla uczniów klas początkowych i sportowców, warsztaty artystyczne dla chórzystów i tancerzy.

Mamy sporo wyjazdów dzięki partnerskim kontaktom z Polską. Gościliśmy w gminie Dźwierzuty i gminie Kolbudy, gdzie szczególną popularnością cieszy się obóz żeglarski.

Nasi uczniowie odpoczywali w Warszawie, Krakowie, Gdańsku, Toruniu, Pułtusku, Dąbrowie Tarnowskiej.

Od 21 lat uczestniczymy w organizowanym przez Stowarzyszenie Nauczycieli Szkół Polskich na Litwie „Macierz Szkolna” konkursie „Najlepsza szkoła - najlepszy nauczyciel”. Celem konkursu jest uhonorowanie szkół i nauczycieli, którzy dobrze przygotowują uczniów do egzaminów maturalnych, prowadzą aktywną działalność pozalekcyjną i wychowawczą. Każdego roku w kategorii szkół miast rejonowych Wileńszczyzny zajmujemy wysokie pozycje.

Szczególnym szacunkiem cieszą się nauczyciele. Narzędziem ich pracy jest słowo, gest, usposobienie, ogromna miłość do dziecka. To oni zaszczipiają te zasady moralne i etyczne, które służą człowiekowi w ciągu całego życia, przekazują wiedzę. Nasi nauczyciele zawsze zostają laureatami w nominacji

„Najlepszy nauczyciel”:

1996 – Nijolė Baliukonienė (język litewski)

1997 – Ryszard Sudujko (fizyka)

1998 – Regina Komar (biologia)

1999 – Ryszard Sudujko (fizyka)

2000 – Irena Dzwinel (język niemiecki)

2001 – Juzė Voinickienė (język litewski)

2002 – Audronė Balčiūnaite – Markova (język litewski)

2003 – Krystyna Rostowska (język polski),

Sabina Gwozdowicz (język angielski)

2004 – Irena Karpawiczienė (język polski), Irena Kalinowa (matematyka), Neringa Bratiškienė (język litewski)

2006 – Stanisława Kaczanowska (język rosyjski),

Aldona Sudenis (język polski)

2007 – Danuta Baniewicz (język rosyjski), Nijolė

Baliukonienė (język litewski), Sofia Kryłowicz

(matematyka), Alina Kiriłowa (historia)

2008 – Krystyna Rostowska (język polski),

Łarisa Wieretennikowa (język rosyjski)

2009 – Alina Kiriłowa (historia)

2010 – Irena Karpawiczienė (język polski), Alina Kiriłowa (historia), Wojciech Kryłowicz (matematyka), Audronė Balčiūnaite – Markova (język litewski)

2011 – Stanisława Kaczanowska (język rosyjski), Irena Karpawiczienė (język polski), Irena Kalinowa (matematyka)

2012 – Alina Kiriłowa (historia), Audronė Balčiūnaite – Markova (język litewski)

2013 – Stanisława Kaczanowska (język rosyjski), Aldona Sudenis (język polski), Irena Kalinowa (matematyka)

2014 – Jelena Szapiro (geografia), Wida Borkowska (historia), Jelena Tuminska (język angielski)

2015 – Jelena Szapiro (geografia), Danuta Baniewicz (język rosyjski), Audronė Balčiūnaite – Markova (język litewski), Regina Komar (biologia), Mirosław Pakietur (informatyka)

Rok 2011. W gronie najlepszych polskich szkół na Litwie

Oświata polska na Litwie ma ponad pięciowiekową tradycję. Miewała ona okresy rozkwitu, jak też ciężkie chwile zakazów i prześladowań. Po drugiej wojnie światowej czynione były przymiarki do ponownej likwidacji systemu oświaty w języku polskim. Tym niemniej zdeterminowana i aktywna postawa rodziców zdecydowała, że szkolnictwo polskie przetrwało i stanowi trwałą część składową systemu oświaty republiki.

Jednak stale odczuwamy zagrożenie utraty tego stanu rzeczy, który posiadaliśmy. Przymusowo powinniśmy nauczać niektóre tematy z historii i geografii w języku litewskim, ujednolicono maturalny egzamin z języka litewskiego, a to znaczy, że nasi uczniowie okazali się w nierównych warunkach w porównaniu do uczniów ze szkół z litewskim językiem nauczania. Społeczność gimnazjalna jednak nie godzi się na to. Aktywnie uczestniczymy w akcjach zbierania podpisów i protestów, by zakres używania języka ojczystego w szkole polskiej nie był uszczuplany. Dążenie i przekonanie nauczycieli, że tylko nauczanie w języku ojczystym daje dobre wyniki, niestety nie zostało zauważone przez Państwo Litewskie. Jednak Macierz nas doskonale rozumie. Cieszymy się bardzo, że nasi najbardziej zasłużeni nauczyciele dla oświaty polskojęzycznej na Litwie zostali odznaczeni nagrodami Rzeczypospolitej Polskiej:

- Jelena Szapiro „MEDAL KOMISJI EDUKACJI NARODOWEJ” 1993 r.;
- Irena Karpawiczienė „MEDAL KOMISJI EDUKACJI NARODOWEJ” 1998 r., „ZŁOTY KRZYŻ ZASŁUGI” 2006 r.;
- Wojciech Kryłowicz „MEDAL KOMISJI EDUKACJI NARODOWEJ” 2004 r.;
- Alicja Rusiecka MEDAL „ZASŁUŻONY DLA KULTURY POLSKIEJ”; 2014 r.;
- Mirosław Pakietur „MEDAL KOMISJI EDUKACJI NARODOWEJ” 2004 r.;
- Leonarda Klukowska Medal „ZASŁUŻONY DLA KULTURY POLSKIEJ” 1996 r. „ZŁOTY KRZYŻ ZASŁUGI” 2006 r.;
- German Komarowski „SREBRNY KRZYŻ ZASŁUGI” 2006 r.;
- Tadeusz Grygorowicz „MEDAL KOMISJI EDUKACJI NARODOWEJ” 2011 r.

Grono pedagogiczne naszego gimnazjum jest niezwykle zgrane i przyjazne. Znacznie wpływa na to fakt, iż poczynając od dyrektora, przytłaczająca większość nauczycieli – to wychowankowie szkoły w Niemenczynie. Doskonale się rozumiemy, potrafimy owocnie pracować, chronić i przekazywać naszym uczniom niegdyś zapoczątkowane przez nas tradycje, rewelacyjnie odpoczywać. Wyjazdy na pikniki, wycieczki kształtujące i poznawcze są tym elementem, który scala i harmonizuje kolektyw. Podczas swych wojaży zwiedziliśmy: Park Europy czyli muzeum sztuki współczesnej pod otwartym niebem w rejonie wileńskim, jeden z największych na Litwie kamień „Puntukas”, Muzeum Kosmologii i obserwatorium w Malatach, Onikszy, Centrum Europy, Muzeum Pszczelarstwa, Kowno, Troki, Ogród Botaniczny w Kojranach, Birze oraz inne zakątki historyczne, a także Łotwę, Estonię, Polskę.

Rok 2010. Nauczyciele podczas jednej z wycieczek edukacyjno – poznawczych. Onikszy

Portret patrona gimnazjum K. Parczewskiego. Obraz olejny autorstwa S. Buczackiego, dar J. E. Kardynała H. R. Gulbinowicza dla gimnazjum

STARANIA O STATUS GIMNAZJUM

W 1996 r. staraniami ówczesnego dyrektora szkoły pana Antoniego Malinauskasa została utworzona grupa inicjatywna, która miała na celu opracowanie podstaw programowych wszystkich przedmiotów i uzyskanie dla szkoły statusu gimnazjum. Jednak ta próba nie powiodła się z powodu sytuacji politycznej, istniejącej wówczas w stosunku do szkolnictwa mniejszości narodowych.

W grudniu 2004 r. decyzją rady samorządu rejonu wileńskiego zostaliśmy wciągnięci na listę szkół ubiegających się o akredytację. 14 stycznia 2005 r. władze powiatowe powołały komisję akredytacyjną. Proces akredytacji nie był sprawą łatwą i prostą. Komisja akredytacyjna dwukrotnie przyjeżdżała do szkoły. Było to dogłębne sprawdzenie planu nauczania szkoły i innej dokumentacji, planów nauczania uczniów klas 11-12. Odbyły się pogadanki z radą metodyczną, nauczycielami, uczniami, radą gimnazjum, rodzicami, społecznością miasta.

18 kwietnia 2005 r. rozporządzeniem ministra oświaty była potwierdzona akredytacja podstaw programowych nauczania średniego. Równocześnie placówka stanęła przed wyborem patrona. Właśnie wtedy starosta miasta Mieczysław Borusewicz zaproponował nadać nowo powstającemu gimnazjum imię rodu Parczewskich. Należało jednak nawiązać kontakt z mieszkającą w Gdańsku rodziną. To oni postanowili, że najbardziej zasługuje na upamiętnienie Konstancy. Na uroczystości inauguracji gimnazjum nauczyciele ułożyli hymn placówki. Następnym krokiem było wprowadzenie mundurków szkolnych.

Migawka z uroczystości inauguracji gimnazjum

świadczą też dobre wyniki egzaminów państwowych. Szkoła jest wysoko oceniana przez władze samorządu rejonu wileńskiego. W konkursie „Najlepsza Szkoła Rejonu Wileńskiego” za lata 2003–2006 zdobyliśmy I miejsce. Na uwagę zasługują również absolwenci, którzy, będąc uczniami tej szkoły, powrócili do niej już jako nauczyciele. Ten pierwszy, może nieduży jubileusz przypomina, że w gimnazjum pierwszeństwo ma uczeń, siłą przewodnią są – nauczyciele i wychowawcy, wsparciem – rodzice, a dumą – absolwenci.

Dwór Parczewskich. Stan obecny

PATRON GIMNAZJUM

Rodowe gniazdo patrona Czerwonny Dwór, odległy kilka kilometrów od Niemenczyna, należał do rodu Parczewskich od początku wieku XIX i był jednym z piękniejszych majątków na północnych krańcach powiatu wileńsko-trockiego. W czasie powojennym kilka lat mieściła się tam szkoła. Obecnie dwór znacznie podupadł i o jego dawnej świetności świadczą tylko niektóre zachowane elementy oraz pamięć mieszkańców jego okolic o rodzie Parczewskich, którzy wnieśli znaczny wkład w rozwój tych terenów.

Konstancy Parczewski (1801-1850) urodził się w Czerwonym Dworze.

Wykształcenie początkowe otrzymał w domu. Przez jakiś czas studiował prawo na Uniwersytecie Wileńskim, należał do grona Filaretów. Po wybuchu powstania

listopadowego związał się z ruchem konspiracyjnym na Litwie i brał udział w przygotowaniach do zbrojnej akcji. Po załamaniu się powstania Parczewski przekroczył granicę pruską i przez Niemcy udał się do Francji. Ogłoszony przez władze rosyjskie przestępcą politycznym, poszukiwanym przez państwo, nie mógł już nigdy wrócić do swej Ojczyzny. Przez dłuższy czas Konstanty Parczewski był członkiem kilkusobowej Komisji Funduszy Emigracji Polskiej, utworzonej w roku 1834. Prawdopodobnie należał do Polskiego Towarzystwa Demokratycznego. Pozostawał w bliskich stosunkach z A. Mickiewiczem, u którego w domu bywał i czasem koncertował wspólnie z Julianem Fontaną, pianistą, kompozytorem i przyjacielem Chopina.

W 1845 roku w paryskich „Pamiętnikach Polskich” opublikował swe wspomnienia z czasów powstania pt. „Powstanie w okolicach Niemenczyna”.

PRZYJACIELE I GOŚCIE

Nasze gimnazjum odwiedza wielu przyjaciół i sympatyków. W gimnazjum gościliśmy: Waldemara Tomaszewskiego – Posła do Parlamentu Europejskiego, przewodniczącego AWPL, Česlovasa Juršėnasa – wicespikera Sejmu Litwy, Gedyminasa Kirkilasa – premiera RL, Remigijusa Motuzasa – Ministra Oświaty i Nauki Litwy, Vytenisa Povilasa Andriukaiša – sygnatariusza aktu niepodległości Litwy, Rimantę Šalaševičiūtę – rzecznika do spraw dziecka, ś. p. Macieja Płażyńskiego – Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, Bogdana Borusewicza – Marszałka Senatu RP, Zbigniewa Włodkowskiego – Posła na Sejm RP, Stanisława Cygnarowskiego – Konsula Generalnego RP na Litwie, Longina Komolowskiego – prezesa Stowarzyszenia „Wspólnota Polska”, Ewę Sowińską – Rzecznika Praw Dziecka RP, Annę Parczewską – krewną patrona gimnazjum, Henryka Gulbinowicza – Arcybiskupa Wrocławskiego oraz innych.

Rok 2008. Akt przekazania obrazu patrona dla gimnazjum

Wizyta Jego Eminencji zaowocowała pięknym darem w postaci olejnego portretu naszego patrona w stylowej ramie pędzla Serga Buczackiego. W 2012 roku doszły do skutku starania o sztandar. Dzięki wsparciu gminy Dźwierzuty i pracy siostr klarysek ze Szczytna 5 października w Niemenczynie w kościele pod wezwaniem Św. Michała Archanioła sztandar został poświęcony. Hasło naszego gimnazjum umieszczone na sztandarze brzmi:

„Słowa uczą, przykłady pociągają”. Staramy się sprostać temu wezwaniu. Słuchać mądrego słowa i naśladować godny przykład.

W tym samym dniu zostało odsłonięte popiersie Konstantego Parczewskiego dłuta rzeźbiarza Zygmunta Rząpa.

Rok 2012. Wyświęcenie sztandaru

BIBLIOTEKA

„Biblioteka jest instytucją, która samym swoim istnieniem świadczy o rozwoju kultury. Jest ona, bowiem skarbnicą piśmiennictwa, przez które człowiek wyraża swój zamysł twórczy, inteligencję, znajomość świata i ludzi.” – powiedział Jan Paweł II.

Biblioteka – to centrum oświaty i informacji, które całkowicie zadowala informacyjne potrzeby społeczności gimnazjum, swoją działalnością stale uczestniczy w procesie kształcenia i становienia osobowości młodego człowieka. Biblioteka gimnazjum składa się z wypożyczalni, czytelnicy i księgozbioru.

W czytelnicy znajduje się 30 miejsc pracy, z nich 11 stanowiska komputerowe z dostępem do Internetu.

Biblioteka liczy ponad 36 tys. woluminów. To są: książki (literatura piękna i metodyczna, encyklopedie, słowniki), podręczniki, elektroniczne dokumenty (CD, DVD kasety i in.), prasa.

Pracownicy udzielają pomocy podczas poszukiwania informacji, uczą czytelników korzystać z usług biblioteki i innych środków informacji. Biblioteka zaopatruje w podręczniki,

Czytelnia

Młodociani czytelnicy

uroczystość „Pasowanie na czytelnika”. Pasowanie na czytelnika – to oficjalne przyjęcie uczniów do grona czytelników biblioteki. Głównym celem uroczystości jest zachęcenie najmłodszych uczniów do korzystania ze zbiorów biblioteki gimnazjum. Panie klas początkowych wprowadzają małych czytelników w świat książek. Przyszli czytelnicy składają uroczyste przyrzeczenie, że zawsze będą szanować książki.

W październiku obchodzony jest Międzynarodowy Miesiąc Bibliotek Szkolnych, w trakcie którego odbywają się różne uroczystości, wystawy, konkursy. Odbywa się akcja „Sprezentuj książkę bibliotece”.

Rok 2015. Uczniowie podczas zwiedzania muzeum gimnazjum

Mamy wystawę podręczników, z których uczyli się nasi pradiadkowie i dziadkowie i takich, z których uczymy się my. Najstarsze podręczniki pochodzą z 1952 - 1954 roku. To historia, czytanki, język polski. Warto też tutaj zwrócić uwagę na najstarsze wydania znajdujące się w naszym muzeum. Jako przykład może służyć kalendarzyk na rok 1919 wydawnictwa „Švyturis”, który przecież jest rówieśnikiem Niepodległego Państwa Litewskiego.

Wystawę o szkolnictwie dopełniają sprzęty, o których dziś niewiele pamięta. Jest to ławka szkolna, pióro i kałamarz, z których korzystano przed 50 laty, najstarszy dziennik klasowy z roku szkolnego 1951-1952. Oddzielną gablotę zajmują mundurki szkolne, noszone przez uczniów za czasów sowieckich. Znajdują się także wzory mundurków, które posiadamy teraz. Wiele sprzętu technicznego, o którym dziś uczniowie prawie niczego nie wiedzą. Jest niewielki dział etnograficzny.

EKSPOZYCJA O DYREKTORACH SZKOŁY

wypożycza literaturę do domu lub do pracy w czytelnicy, organizuje wystawy i imprezy, proponuje usługi kserowania. Obecnie obsługuje ponad 530 czytelników. Codziennie bibliotekę odwiedza około 100 osób.

Od r. 2005 w bibliotece gimnazjum zainstalowano komputerowy program dla bibliotek szkolnych – MOBIS (Informacyjny system bibliotek szkolnych).

Biblioteka uczestniczyła w projektach: Modernizowanie bibliotek szkół średnich, Aukštiosios kultūros impulsai mokykloms (AKIM). Otrzymała nowoczesne wyposażenie techniczne, jak również czasopisma o różnych dziedzinach sztuki.

Współpracuje z Uniwersytetem Wrocławskim, Międzynarodowym Rajdem Katyńskim, Biblioteką Narodową w Warszawie, dzięki którym popęlnia swoje zasoby literatury pięknej.

Oprócz podstawowej funkcji dydaktyczno-informacyjnej biblioteka aktywnie uczestniczy w życiu pozalekcyjnym gimnazjum.

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

Ważną imprezą w początkówce jest

nauczycieli, sympatyków. Zdjęcia przybywały nieraz z odległych zakątków Litwy. Czasem się nie wiedziało, kto je zostawił. Serdecznie za to jesteśmy wszystkim wdzięczni. Wystawa jest czymś takim, co połączyło pokolenia i wobec zbliżającego się jubileuszu stało się wymiarem naszego stosunku do gimnazjum.

NASZE SUKCESY

Trudno jednoznacznie zdefiniować słowo sukces, ponieważ dla każdego z nas na każdym etapie życia oznacza coś innego. Sukces to osiągnięcie zaplanowanego celu.

Uczniowie odnoszą sukcesy dzięki swojemu zaangażowaniu, zdolnościom i systematyczności, ukierunkowanej pracy oraz dzięki rodzicom, którzy kochają, akceptują i wymagają. Jednak sukcesy uczniów są też miarą pracy nauczycieli, bo praca ze zdolnymi bądź bardzo pracowitymi uczniami wymaga szczególnego zaangażowania, wypracowania specyficznych metod. Nasi pedagodzy tworzą klimat sprzyjający zainteresowaniu uczniów, a szkoła stwarza ku temu warunki. Świadczą o tym medale i wyróżnienia zdobywane od ponad 60 lat.

ZŁOCI MEDALIŚCI

- Borkowski Paweł 1975
- Sarulytė Jūratė 1975
- Tareilis Stanisława 1977
- Matusevičiūtė Rasa 1978
- Janulevičiūtė Vilija 1980
- Pszczelowska Jadwiga 1981
- Petrowska Henryka 1981
- Bartosewicz Leokadija 1983
- Шарко Ирена 1983
- Petreikytė Dovilė 1983
- Borkowska Regina 1983
- Grygorowicz Tadeusz 1989
- Малинаускас Андрюс 1990
- Нерсисян Наира 1990
- Siewruk Anna 1990
- Сенкевич Ивона 1992
- Przychodskaja Anna 1993
- Rymkiewicz Renata 1993

SREBRNI MEDALIŚCI

- Войткевич Викентий 1954
- Гайдамович Янина – София 1954
- Чернис Данута 1954
- Ярмоловская Франтишка 1954
- Бондаренко Геннадий 1957
- Кушнер Рина 1961
- Бондаренко Сергей 1966
- Бондаренко Александр 1968
- Кунцевич Ядвига 1968
- Шульц Валентина 1968
- Jaskevičiūtė Gražina 1986
- Marcinkiewicz Regina 1986
- Pakietur Mirosław 1986
- Репина Наталия 1987
- Долгова Наталия 1987
- Склярова Наталия 1987
- Кисаревская Ирена 1987
- Kozlovskaja Eva 1987
- Lipniewicz Jarosław 1987
- Bardisevičiūtė Eva 1988
- Блажевич Ольга 1988
- Комаровский Артур 1988
- Wróblewski Mirosław 1988
- Marcinkiewicz Teresa 1988
- Liudkowski Artur 1989

- Siemaszko Regina 1989
- Lipniewicz Jolanta 1989
- Гульбицкая Анжела 1990
- Рогач Светлана 1990
- Тумаш Сабина 1990
- Sakalauskas Aldas 1990
- Marcinkiewicz Wiesława 1990
- Wojtkiewicz Jolanta 1990
- Колесникова Ольга 1991
- Ляхович Кристина 1992
- Янчурайте Эдита 1992
- Nowacka Regina 1992
- Żakiewicz Wioletta 1992
- Kuleszo Mirosława 1992

ŚWIADECTWA DOJRZAŁOŚCI Z WYRÓŻNIENIEM

- Шлуинска Рената 1994
- Валентинович Луция 1994
- Szeranko Danuta 1994
- Янчурайте Луция 1995
- Gasperowicz Dariusz 1995
- Ромейко Рената 1995
- Werkowska Renata 1995
- Осипович Татьяна 1996
- Жигайте Иоланта 1996
- Kałasauskaitė Weronika 1996
- Lewicka Dorota 1996
- Urbanowicz Romuald 1997
- Wróblewski Mirosław 1997
- Барткевич Ольга 1997
- Холявская Илона 1997
- Гуренко Надежда 1997
- Колесникова Света 1997
- Грицкевич Светлана 1997
- Гришкевич Эльза 1997
- Duskazijewa Irena 1998
- Wabalis Wioletta 1998
- Żakiewicz Antoni 1998
- Rusieckaitė Iłona 1998
- Trzynuszkiewicz Diana 1998
- Холявская Рима 1998
- Ингелявичюс Артурас 1998
- Barkowskij Ryszard 1997
- Łuczyński Dariusz 1999
- Rymkiewicz Anna 1999
- Wróblewska Wioletta 1999
- Żyndul Andrej 1999
- Гурская Илона 1999
- Гедрис Андрюс 1999
- Зверкова Юлия 1999
- Jabłońska Katarzyna 2000
- Kliukowska Regina 2001
- Łabutis Leonas 2001
- Werikowskaja Anna 2001
- Еренкевич Лилия 2001
- Лобач Светлана 2001
- Niedzwiedzka Jolanta 2002
- Гасперский Виталий 2002
- Качан Денис 2002
- Rynkiewicz Jolanta 2003
- Wickun Edward 2003
- Wincewicz Jarosław 2003
- Czapliński Witold 2004
- Filimon Andrzej 2004
- Karaźniewicz Artur 2004
- Karcziauskas Karol 2004
- Żyndul Renata 2004
- Лобач Анна 2004
- Maliuk Tomasz 2005

- Marcinkiewicz Alina 2005
- Andrulėnaitė Anna 2006
- Werikaitė Beata 2006
- Podlewski Edgar 2007
- Sielicka Jolanta 2008
- Karaźniewicz Jurgita 2009
- Reszetowa Andżela 2010
- Czernis Ernest 2011
- Abłom Justyna 2012
- Drozdowska Beata 2012

Ocena szkolna odgrywa znaczną rolę w procesie nauczania. Trafnie wystawiona w pełni odzwierciedla możliwości i wysiłek ucznia, gdyż jest podsumowaniem pewnego okresu jego pracy. Tym większą wagę nabiera ona, gdy jest to ocena końcowa, podsumowująca cały etap nauki w szkole. Bardzo prestiżowym wskaźnikiem jest otrzymanie 100 punktów na egzaminach państwowych. To wskaźnik doskonale przez ucznia przyswojonej wiedzy. Takich uczniów również mamy prawie każdego roku. Należy zaznaczyć, że nie jest to sprawa łatwa. Konkuruje ze sobą wszyscy maturzyści danej promocji niezależnie od języka nauczania w szkole.

- 2015 r. – Beata Rynkiewicz (język rosyjski)
- 2014 r. – Witalij Walentyłowicz (język rosyjski)
- 2013 r. – Aneta Baranauskaitė (język rosyjski)
- 2011 r. – Ernestas Černis (język rosyjski i historia), Alina Kszczanowicz (język rosyjski)
- 2010 r. – Iwona Leszczewska (język rosyjski)
- 2009 r. – Ewa Kalinowa (język rosyjski)
- 2007 r. – Agnieszka Kutysz (język litewski)
- 2006 r. – Ana Andrulėnaitė (matematyka)
- 2005 r. – Alina Marcinkiewicz (historia)
- 2004 r. – Ana Lobacz (matematyka), Bożena Komar (język litewski), Aldona Andruszkiewicz (język litewski)
- 2002 r. – Jolanta Niedźwiecka (historia), Ingrida Wróblewska (język litewski)
- 2001 r. – Leon Łabutis (język litewski)

O poziomie nauczania i zaangażowania w ten proces uczniów i nauczycieli świadczą wyniki olimpiad i konkursów. Uczniowie zainteresowani przedmiotem w stanie podjąć trudne wyzwania znacznie przekraczające standardy szkolnych podstaw programowych, nietradycyjnie i pomysłowo rozwiązywać powstałe problemy. Droga do zwycięstwa jest długa, należy być na pierwszym miejscu w kilku etapach (szkolny, strefowy, rejonowy) zanim się dostanie na krajowy.

ZWYCIĘZCY KRAJOWYCH I MIĘDZYNARODOWYCH OLIMPIAD I KONKURSÓW:

2001

EDWARD WICKUN

- REPUBLIKAŃSKA OLIMPIADA Z GEOGRAFII, II MIEJSCE
- OLIMPIADA Z GEOGRAFII KRAJÓW BAŁTYCKICH, I MIEJSCE

Rok 2012. Podczas zmagani w konkursie matematycznym „Kangur”

2005

RENATA KISIEL

- REPUBLIKAŃSKA OLIMPIADA Z JĘZYKA ROSYJSKIEGO, ZWYCIĘZCA

WIEŚŁAWA WALENTYNOWICZ

- REPUBLIKAŃSKA OLIMPIADA Z JĘZYKA LITEWSKIEGO, III MIEJSCE

2007

JOLANTA SELICKA

- REJONOWA OLIMPIADA Z MATEMATYKI, I MIEJSCE

2009

ERYK LUDKIEWICZ

- REJONOWA OLIMPIADA Z TECHNOLOGII, I MIEJSCE

2010

IVONA GRIŠKEVIČIUTĖ

- REPUBLIKAŃSKA OLIMPIADA Z JĘZYKA LITEWSKIEGO, III MIEJSCE

2013

JULIAN GERMANOWICZ

- REPUBLIKAŃSKI KONKURS CZ. KUDABY Z GEOGRAFII, II MIEJSCE

2014

WITALIJ WALENTYNOWICZ

- REPUBLIKAŃSKI KONKURS RECYTATORSKI „KRESY”, II MIEJSCE
- MIĘDZYNARODOWY KONKURS RECYTATORSKI „KRESY”, DYPŁOM I STOPNIA
- ŁUKASZ MIKIELEWICZ*
- REPUBLIKAŃSKA OLIMPIADA JĘZYKA POLSKIEGO, III MIEJSCE

JULIAN GERMANOWICZ

- REPUBLIKAŃSKI KONKURS CZ. KUDABY Z GEOGRAFII (RÓWNIEŻ 20012-2013), II MIEJSCE
- MIĘDZYNARODOWY KONKURS Z BIOLOGII, DYPŁOM „ZŁOTEGO KANGURA”
- REPUBLIKAŃSKI KONKURS „PRZYRODNIK LITWY”, III MIEJSCE

ERNESTAS GULBICKIS

- REPUBLIKAŃSKI KONKURS Z JĘZ. ANGIELSKIEGO „OLYMPIS”, I MIEJSCE

2015

LORETA KUDINOWA

- REJONOWA OLIMPIADA Z TECHNOLOGII, I MIEJSCE

JULIAN GERMANOWICZ

- REPUBLIKAŃSKI KONKURS CZ. KUDABY Z GEOGRAFII, I MIEJSCE
- REPUBLIKAŃSKA OLIMPIADA Z BIOLOGII, IV MIEJSCE

Rok 2015. Wśród laureatów rejonowej olimpiady z technologii

Doskonałą się też sami nauczyciele opiekujący się najzdolniejszymi uczniami i wykorzystujący zdobytą przy tej okazji wiedzę w całości pracy dydaktycznej. To wszystko służy szkole i świadczy o doskonaleniu procesu edukacyjnego.

TRADYCJE

Wszyscy jesteśmy uczestnikami historii i autorami tradycji szkoły. Warto przywołać wydarzenia, które wpisały się już jako symboliczne i rozpoznawalne znaki naszego gimnazjum. Rozpoczynamy rok szkolny od Święta Wiedzy, a w toku roku życie szkolne uświetniają różne imprezy, które znane są nie tylko w naszej szkole, ale i społeczności naszego miasta. Obchody wszystkich świąt państwowych są zawsze pomysłowe i ciekawe. Tradycje mają głębokie podłoże historyczne, które kształtowały i kształtują nasze poczucie tożsamości narodowej, nasz patriotyzm. Tradycją stały się Studniówki, Spotkania Opłatkowe, Jasełka, Dzień Patrona, Zapusty, Dzień Ucznia, obchody świąt państwowych, wieczorki literackie.

Święto Wiedzy

Święto Nauki i Wiedzy w naszej szkole przeżyło ewolucję. Pierwszy września był początkowo dniem nauki. Uczniowie po uroczystym apelu mieli lekcje. Był okres w historii szkoły, że początek roku szkolnego poprzedzała msza święta w kościele parafialnym pw. Św. Michała Archanioła. Obecnie jest przeniesiona na pierwszą niedzielę września i połączona z modlitwą w intencji rodu Parczewskich.

Obecnie uroczysty apel odbywa się na leśnej estradzie obok szkoły. Na święto są zapraszani goście, rodzice, pracownicy oświaty. Inaugurację roku szkolnego poprzedza wprowadzenie sztandaru. Okazyjne przemówienie wygłasza dyrektor, życząc powodzenia i sukcesów na nadchodzący rok szkolny. Głos zabierają goście, którzy nie tylko składają życzenia, ale i wręczają nagrody za osiągnięcia w sporcie, działalność na rzecz społeczności miasta Niemenczyn. Tradycyjnie maturzyści przyprowadzają uczniów klas pierwszych i w trakcie święta obdarowują najmłodszych kolegów maskotkami i nowymi tornistrami. Dzięki staraniom „Wspólnoty Polskiej”, „Macierzy Szkolnej” oraz fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” pierwszacy otrzymują tornistry w darze. Miłym akcentem tej uroczystości jest wystąpienie przyszłych uczniów klas pierwszych. Wychowawczynie pierwszaków stale kierują swe słowa podziękowań do swych wychowanków oraz ich rodziców, zaznaczając, że w takim niekorzystnym okresie dla szkół mniejszości narodowych oddają swe dzieci właśnie do szkoły polskiej. Przyszli maturzyści występują ze swym programem w postaci wiązanek piosenek i wierszy. Następuje uroczysty moment, kiedy rozbrzmiewa pierwszy dzwonek. Honorowe prawo zadzwonić ma najlepszy uczeń z klasy maturalnej. Wówczas starsi koledzy pod szpalerem dzwoneczków odprowadzają pierwszaków do ich klas. Ten dzień jest wolny od zajęć. Po apelu wszyscy uczniowie mają spotkania z wychowawcami klasowymi. Omawiają aktualne zagadnienia, zapoznają się ze zmianami w szkolnictwie, planami zajęć.

Dzień Nauczyciela

W naszym gimnazjum 5 października jest obchodzony Międzynarodowy Dzień Nauczyciela. Święto szykują uczniowie klas trzecich i dziesiątych. Już przed lekcjami spotykają nauczycieli z muzyką, składają życzenia, wręczają miłe własnoręcznie

Rok 2014. Uroczysty apel z okazji „Święta Wiedzy”

Rok 2015. Pierwszy dzwonek w rękach maturzystów

Rok 2010. Migawki z programu Dnia Nauczyciela

zrobione upominki. Po lekcjach odbywa się koncert, na który są zapraszani goście i nauczyciele – emeryci. Pomysły artystów są zadziwiające. Potrafią przenieść słuchaczy do odległej przeszłości lub do przyszłości, razem z widzami są twórcami i aktorami. Stały temat – to lekcja i nauczyciel. Nie brak tu humorystycznych spostrzeżeń. W tym dniu dyrekcja gimnazjum nagradza zasłużonych nauczycieli dyplomami honorowymi. Starosta miasta Niemenczyn wręcza prezenty i kwiaty.

Rok 2013. Uroczysty apel z okazji Dnia Patrona gimnazjum i Święta Odrodzenia Niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej

Rok 2013. Przy kwaterach nieznanym żołnierzom

Rok 2011. Pasowanie na ucznia

Dzień Patrona

Dzień Patrona był obchodzony od początku nadania dla gimnazjum imienia Konstantego Parczewskiego. Dworek rodu, browar oraz zabudowania gospodarstwa Parczewskich znajdują się niedaleko od gimnazjum, więc pierwszy rok był poświęcony poznaniu rodzinnych miejsc. Uczniowie poznawali życiorys, zwiedzali dworek, pisali kroniki, uczestniczyli w wystawach prac plastycznych poświęconych K. Parczewskiemu. Co roku uczestniczyli we mszy świętej za rodzinę Parczewskich, zapalali znicze w kaplicy rodu Parczewskich, która znajduje się na terytorium kościoła parafialnego pw. Św. Michała Archanioła. Z biegiem lat obchody nabierały barw i stałe wprowadzane są nowe elementy.

Stało się dobrą tradycją połączenie obchodów Niepodległości Państwa Polskiego i Dnia Patrona. W uroczystościach bierze udział cała społeczność gimnazjalna. Obchody rozpoczyna uroczysty apel, a później każda z klas ma opracowany swój program, który stara się zrealizować. Są to najróżniejsze imprezy związane z historią Polski, wiedzą o patronie gimnazjum, wycieczki, odczyty oraz zapalenie zniczy w kwaterze wojskowej poległych żołnierzy polskich na miejskim cmentarzu. Uroczysty apel na cmentarzu poprzedza powrót uczestników rajdu rowerowego z Rezerwatu Pamięci Narodowej w Zułowie. Do dworu Piłsudskich, w którym przyszedł na świat przyszyły Naczelnik Państwa Polskiego, wczesnym rankiem wyjeżdżają nasi uczniowie, nauczyciele oraz starosta miasta, a następnie przez Powiewiórkę, Podbrodzie przybywają do Niemenczyna. Trasa wynosi ponad 70 kilometrów. Podczas apelu są wywoływane nazwiska poległych żołnierzy, przybliżane wydarzenia historyczne z tego okresu.

Pasowanie na ucznia

Piękna i niezwykle wzruszająca impreza dla wszystkich pierwszaków, ich rodziców, a nawet babć i dziadków. Na początku przedstawiają program artystyczny, który ściśle wiąże się z pojęciami szkoła, nauczyciel, nauka, rodzice. Następnie swój program dedykują pierwszacom goście, czyli uczniowie klas czwartych. Wreszcie nadchodzi najważniejszy moment. Wszyscy zebrani z ogromną powagą stoją na baczność podczas wprowadzania sztandaru gimnazjum. W obecności dyrekcji, nauczycieli i starszych kolegów pierwszacy przyrzekają dobrze się uczyć, dbać o honor gimnazjum i szanować osoby starsze. Przez dyrektora są pasowani ogromnym ołówkiem i od tego momentu stają się prawowitymi uczniami gimnazjum. Całość dopełnia pamiątkowe zdjęcie z pierwszą nauczycielką i dyrektorem gimnazjum.

Spotkania oplatkowe

W naszym gimnazjum główne i oficjalne obchody Święta Bożego Narodzenia rozpoczynają się tydzień przed feriami. Jasełka są wystawiane w dwóch turach – dla klas młodszych i starszych w Wielofunkcyjnym Ośrodku Kultury w Niemenczynie. Przed i po jasełkach odbywają się klasowe wigilijki szkolne.

Tradycyjnie mamy „Spotkanie Oplatkowe”, na które zapraszani są goście i cała społeczność gimnazjalna. Przedstawienie przygotowują uczniowie klas ósmych. Program literacko – muzyczny nawiązuje do tematyki Świąt Bożego Narodzenia. Pomaga on w sposób nienarzucający przybliżyć współczesnemu widzowi sedno naszej wiary oraz tradycje obchodów święta. Zachowane są wszelkie tradycje znane w naszych rodzinach, na Wileńszczyźnie oraz w Polsce. Szczególnie jest ważne, aby i potrawy były tradycyjne. To pomoże młodej osobie i wszystkim uczestnikom zrozumieć istotę tego święta, pozwoli wyeliminować komercję. Czytanie fragmentu Pisma Świętego jest powierzone najlepszemu uczniowi lub katechece.

Każdemu przedstawieniu towarzyszą polskie kolędy. Śpiewamy wspólnie kolędy te najstarsze i współczesne, a także pastorałki. Kolędy stwarzają niepowtarzalny nastrój i urok, a czasem potrafią wycisnąć i łzę. Na spotkaniu zawsze jest obecny ksiądz, który składa życzenia i dzieli się ze wszystkimi oplatkiem.

Jasełka

Tradycją gimnazjum stało się wystawianie przez uczniów klas czwartych w okresie Świąt Bożego Narodzenia jasełek. Wielu gości i rodziców przybywa, by podziwiać śliczne przedstawienie. Natomiast czwartacy są pełni skupienia, bo przecież ich spektakl ogląda większość uczniów i nauczycieli gimnazjum. Dzieci chętnie wcielają się w role ślicznych aniołków oraz innych postaci, co pozwala każdego roku zabłysnąć talentem małym aktorom. Uczniowie świetnie radzą ze swoimi rolami, doskonale wykonują polskie kolędy i pastorałki. Najszersze podziękowania należą się tu rodzicom, którzy szyją piękne i pomysłowe stroje swoim pociechom, pomagają sporządzić dekoracje i tym wprowadzają widzów w świąteczny i uroczysty nastrój.

Święta państwowe

Dzień 13 stycznia na Litwie jest obchodzony jako Dzień Obrońców Wolności. W tym dniu co roku uczestniczymy w akcji „Pamięć żyje, dopóki daje świadectwo”. We wszystkich oknach o godzinie ósmej zapalamy świeczki, nawołujące do skupienia i uczczenia pamięci poległych za wolność obrońców Litwy. O wypadkach z 13 stycznia informują również okolicznościowe stoiska. Tragiczne wydarzenia styczniowe są szerzej omawiane podczas lekcji historii i języka litewskiego.

Uroczystości z okazji Dnia Odrodzenia Państwa Litewskiego są organizowane w najróżniejszy sposób. To okolicznościowe koncerty, akcje, imprezy międzyszkolne, pogadanki i konkursy. Zapraszani są goście, odbywają się wycieczki do sejmu Litwy i Domu Sygnatariuszy, gdzie Rada Litewska 16 lutego 1918 roku podpisała Akt Niepodległości Litwy.

Dzień Odrodzenia Niepodległości Litwy najczęściej kupia uczniowie i młodzież naszą i wychowanków obok położonego gimnazjum litewskojęzycznego. Pięknym akcentem stała się ostatnio zainicjowana akcja obywatelska „Most Jedności”, jaka połączyła gości, grona pedagogiczne i uczniów obu gimnazjów. Był to żywy łańcuch, który opasał terytorium placówek oświatowych, podkreślając jednocześnie wspólne poparcie ideom wolnościowym.

Rok 2014. Spotkanie oplatkowe

Rok 2014. Przedstawienie jasełkowe w wykonaniu uczniów klas czwartych

Rok 2015. „Most Jedności”

Tradycja Studniówek

Rok 2015. Migawka z programu studniówki

Pierwsze studniówki odbywały się w szkole. Najczęściej uczniowie byli bez makijażu i nawet w mundurkach, bawili się we własnym gronie. Przygotowywano się do imprezy nadzwyczaj starannie, bo to było ambicją każdej klasy wpisać się w historię szkoły w sposób najbardziej oryginalny. Już od września uczniowie układali program, dyskutowali, szykowali kostiumy do występów. Ulubionymi tematami były satyry, kuplety, fragmenty utworów literackich, kabarety, podróże historyczne i kosmiczne, filmy.

Teraz studniówki są organizowane w Wielofunkcyjnym Ośrodku Kultury w Niemenczynie. Przedstawienie jest również szczegółowo opracowywane i odbywa się na dużej scenie, z profesjonalnym oświetleniem i nagłośnieniem. Zapraszani są rodzice, nauczyciele, koledzy, uczniowie klas „13” oraz społeczność miasta. Sala bywa wypełniona po brzegi. Programy są dobre i pomysłowo opracowane. Często są to filmiki, klipy, nagrania

spoza gimnazjum, prezentacje albo nawet filmy. Włączają postacie z reklam, filmów, satyr, świata polityki i tradycyjnie nauczycieli. Uczestnikami imprezy są także uczniowie klasy 11, którzy życzenia odchodzącym kolegom składają w postaci przygotowanego programu i uczestniczą razem w zabawie studniówkowej.

Rok 2015. Uczniowie klas dziewiątych w rolach zapustników

Zapusty

Zapusty w naszym gimnazjum nie mają bogatej tradycji, ponieważ zaczęto obchodzić je od 2010 roku. Forma przedstawienia stale się zmienia. Stale są przestrzegane tradycje obchodów tego święta. Imprezę zapustową szykują uczniowie klas dziewiątych i przedstawiają we wtorek zapustowy. W korowodzie idą Kozy, Dziady, Cyganie, Żydzi, Konopiasty, Stoninowy, Niedźwiedzie, Śmierć. Zgodnie z litewską tradycją wprowadziliśmy postać Konopiastego, który symbolizuje okres Wielkiego Postu i Stoninowego – czas jedzenia mięsa. Dwaj przeciwnicy staczają ze sobą walkę, którą wygrywa stale Konopiasty, gdyż następuje post i do Wielkanocy nie można jeść mięsa. Na Zapusty szykujemy pączki i chrusty, którymi częstujemy widzów w gimnazjum i spotkane osoby w czasie odwiedzin w urzędach miasta. Uczestnicy z pionu rosyjskiego mniej więcej w tym czasie obchodzą swą „Maslenicę”, więc uczestniczą wspólnie w programie i częstują blinami, które są tradycją kuchni rosyjskiej.

Zapustnicy, zgodnie z wierzeniami ludowymi, to są postacie ludzkie i zwierzęce. Zapustnicy wyruszają tego dnia zwyczajowo z Niedźwiedziem i Kozą poza obręb gimnazjum. Odwiedzają urzędy m. Niemenczyn, odgrywając wesołe scenki z życia wsi, śpiewając i tańcząc, przypominając piękną tradycję obchodów tego święta w naszej miejscowości.

Dzień Ucznia

Od trzech lat w naszym gimnazjum jest obchodzony Dzień Ucznia. W dzień wiosennego przesilenia 21 marca nasi uczniowie nie myślą o wagarach, a stają się gospodarzami w szkole. W tym dniu parlament uczniowski bierze kierownictwo w swe ręce. Zmienia tradycyjne dzwonki, szykuje konkursy, programy koncertów. Imprezy ogólnoszkolne odbywają się w Wielofunkcyjnym Ośrodku Kultury w Niemenczynie.

Uczniowie wraz z nauczycielami uczestniczą

Rok 2015. Podczas konkursu talentów w ramach Dnia Ucznia

w konkursach, zabawach, zawodach sportowych, spotkaniach ze znanymi ludźmi, zajęciach świetlicowych. Uczniowie świetnie się bawią, mogą się wykazać swoimi zdolnościami. Temu służy świetny pomysł na organizowanie konkursu „Nasze Talenty”. Zakwalifikować się do konkursu może każdy, a potem ma występ na scenie. Jurorami są uczniowie i nauczyciele. Na zwycięzców czekają nagrody i występ na bis.

Święto Ostatniego Dzwonka

Impreza pożegnalna dla uczniów opuszczających mury gimnazjum. Na imprezę są zapraszani rodzice, nauczyciele, starosta miasta, goście z kuratorium. Tradycyjnie przychodzą uczniowie klas pierwszych, którzy zapraszają maturzystów na uroczystość i za rękę wyprowadzają z klas. Na zakończenie roku szkolnego maturzyści są nagradzani za dobre wyniki w nauce, w sporcie, uczestnictwo w życiu społecznym miasta. Nagrody wręczają dyrektor gimnazjum T. Grygorowicz oraz starosta Niemenczyzna. Uczniowie klas dwunastych dziękują nauczycielom, rodzicom, pierwszacom i społeczności gimnazjalnej słowami wierszy i piosenek. Z kolei słyszą wiele życzeń na nowy etap życia, a od najmłodszych otrzymują w prezencie tradycyjny mały dzwoneczek i piękne słowa.

Konferencja

Od dziesięciu lat społeczność gimnazjalną w Ośrodku Kultury gromadzi konferencja „Wasze dziecko w naszym gimnazjum”. Jest to szczególna forma obcowania z rodzicami i jednocześnie swoiste sprawozdanie za miniony rok szkolny. Rodzice poznają osiągnięcia gimnazjum, jego problemy i trudności, jednocześnie cieszą się dorobkiem w dziedzinie wiedzy, sportu, zainteresowań artystycznych swych pociech. Na zakończenie jest koncert, w którym uczestniczą zespoły; „Perła”, „Studio Tańca Współczesnego”, chór i grupa taneczna „Jutrzenka”. Studia plastyczne mają wystawę prac w foyer. Młodzi artyści szczególnie są mile widziani, bo w tym dniu to im się należą najgłośniejsze brawa za popisy artystyczne.

Wieczorki literackie

Szkolna edukacja literacka ma szeroki zakres. Jej podstawę stanowią teksty literatury i inne teksty kultury. Analiza tych tekstów wymaga nie tylko umiejętności filologicznych, ale też wiedzy historycznej, filozoficznej. Tworzywem dzieł literackich jest język. Urozmaiceniem rutynowych lekcji są wieczorki literackie, które kształtują szacunek do mowy ojczystej, uczą sposobów zachowania na scenie, zasad doboru strojów.

Każdego roku grudniowy wieczorek literacki poświęcamy twórczości Wielkiego Romantyka Adama Mickiewicza. Przedstawiane są fragmenty biografii, recytacje bajek i sonetów, jednak największą popularnością cieszą się ballady i utwory dramatyczne. W 2015 roku swą pomysłowością zachwycili uczniowie klas G4 (12-tych), wystawiając balladę „Lilie” w wersji śpiewanej. Swych inscenizacji doczekały się inne ballady, powieść historyczna „Konrad Wallenrod”,

Rok 2014. Pożegnalny dzwonek w rękach uczniów klas początkowych

Rok 2012. Prezentacja dorobku „Perły” podczas kolejnej konferencji

Rok 2009. Wieczorek twórczości A. Mickiewicza)

Rok 2014. Popołudnie literackie twórczości M. Lermontowa

odbywają się konkursy recytatorskie, kaligraficzne, językowe, wiedzy o Polsce i literaturze polskiej, prezentacja historycznych stolic Polski, zabawy, czytanie wybranych utworów. Kończymy tydzień podsumowaniem wyników i wieczorkiem literackim bądź grupową inscenizacją wybranego utworu. Poza tym obchodzimy Świątowy Dzień Tabliczki Mnożenia, Dzień Języków Europejskich i inne okazyjne święta przedmiotowe.

Rok 2015. Członkowie kółka w trakcie zajęć praktycznych

Rok 2015. Taniec „Skamiejka” w wykonaniu tancerzy „Perły”

dramat „Dziady” część II, poemat „Pan Tadeusz”. Okazyjne wieczorki poetyckie są poświęcane twórczości Czesława Miłosza, Konstantego Ildefonsa Gałczyńskiego, Wisławy Szymborskiej, Juliana Tuwima. Klasy z rosyjskim językiem nauczania w ramach obchodów „Jesieni Puszkiniowskiej” wiele uwagi poświęcają wybitnemu poecie, jak również twórczości Lermontowa, Tiutczewa, Jesienina innych słynnych poetów rosyjskich. Pięknie uczczono 200 rocznicę urodzin Michaiła Lermontowa. Doskonała recytacja, stylowe XIX-wieczne stroje, dobrze dobrana oprawa muzyczna zachwyciły widownię.

Święta przedmiotowe

Niezwykłą atrakcją dla naszych uczniów są święta przedmiotowe. Szczególną popularnością cieszy się Tydzień Języka i Kultury Polskiej. Rozpoczynamy go tradycyjnie od dyktanda, które piszą uczniowie klas 2-G4 (12-tych), a także nauczyciele, rodzice, goście. Dalej każdy dzień jest zaplanowany inaczej. Poza dyktandem

KÓŁKA ZAINTERESOWAŃ

Gimnazjum prowadzi szeroko zakrojoną i ciekawą pracę pozalekcyjną. Głównym celem zajęć pozalekcyjnych jest rozbudzenie w dziecku zaciekawienia danym tematem - sprawienie, że będzie ono ciekawe tego, czego może dowiedzieć się na kolejnym spotkaniu. Z zaciekawień rodzą się zainteresowania, a te z czasem mogą mieć decydujący wpływ na wybór przyszłego zawodu czy pasji na całe życie. Uczniowie podczas zajęć mogą wykazać się swymi talentami, pomysłowością i kreatywnością. Przy gimnazjum działa ponad 25 różnorodnych kółek zainteresowań, poczynając od przedmiotowych po artystyczne, kulinarne i sportowe. Oto najbardziej popularne.

Kuchcik

Kółko kulinarne prowadzone przez nauczycielkę technologii Wandę Woronecką jest bardzo popularne wśród uczniów, dlatego ledwie może zmieścić wszystkich chętnych. Członkowie kółka spotykają się raz tygodniowo i przygotowują potrawy według przepisów kuchni współczesnej, a także sięgają po recepturę kulinarną mam i babć. Każde zajęcie kończy się wspólną konsumpcją przygotowanych potraw. W ramach pracy kółka kulinarnego uczniowie kształcą swoje umiejętności oraz poznają zasady prawidłowego odżywiania się, potrafią dobrać i skomponować dietę dla swoich potrzeb, łączyć odpowiednio składniki. Przygotowanie posiłków czy nauka nakrywania do stołu przyniesie duże korzyści, tak ważne w dorosłym życiu.

Perła

Od 11 lat przy gimnazjum działa zespół tańca ludowego „Perła”. Założony został jako kółko taneczne przez Reginę Klukowską. Później kierownictwo przejął German

Komarowski, a w 2009 roku dołączyła Olga Walentynowicz jako choreograf. Dziś w 5 grupach wiekowych zespół skupia ponad 100 dzieci i młodzieży w wieku od 5 do 20 lat. Na repertuar zespołu składają się tańce ludowe różnych narodów: polskie, litewskie, rosyjskie, ukraińskie, mołdawskie, łotewskie, gruzińskie, porywające country, ale też i układy klasyczne. Zespół też nie zapomina swych korzeni – repertuaru Wileńszczyzny. Są to skoczne podwileńskie polki, „Walc wileński”, „Koziołek” i inne. Widownia, wypełniona po brzegi, bije brawa, podziwiając sprawność tancerzy. Szczególnie zachwycają popisy solistów: Erwina Mieczkowskiego, Edgara Sielezniowa, Gabrieli Bartoszewicz, Joanny Czekień, Ernesta Górskiego. Zespół jest trzykrotnym laureatem konkursu tańca wśród szkół i ośrodków kultury rejonu wileńskiego. Także jest laureatem przeglądu zespołów polonijnych na Litwie, który był organizowany przez Dom Polski w Wilnie. Najlicniejszy zespół na Wileńszczyźnie niejednokrotnie gościł w Polsce, na Białorusi, był na festiwalach w Bułgarii, Chorwacji, zwiedził Węgry i Macedonię. Jest prawdziwą perłą podczas koncertów w naszym gimnazjum.

Chór i grupa taneczna „Jutrzenka”

Życie szkolne znacznie się ożywiło od roku 1975, gdy pracę podjął Jan Gabriel Mincewicz – nauczyciel muzyki, który zresztą pracuje do dziś.

To właśnie on skupił wokół siebie utalentowaną młodzież i zaszczyił miłość do piosenki, tańca. Wtedy powstało kilka kolektywów artystycznych. Oprócz „Jutrzenki” chór chłopięcy „Orleńta”, zespół wokalny „Stokrotki”. Należy zaznaczyć, że uczestnicy tych zespołów w przyszłości staną się podstawą słynnej „Wileńszczyzny”, którą do dziś kieruje Jan Mincewicz.

W gimnazjum funkcjonuje chór mieszany „Jutrzenka”, który występuje na uroczystościach szkolnych i rejonowych. Chór dobrze popisuje się na corocznych sprawdzianach kolektywów szkolnych „Festiwal sztuk”. W roku 2015 chór mieszany zajął I miejsce w rejonie wileńskim. Chór „Jutrzenka” brał udział we wszystkich festiwalach „Kwiaty Polskie” oraz w festiwalach w Siedlcach. Wieloletnim kierownikiem chóru jest Alicja Rusiecka. Wysokie miejsca również zajmują soliści. W Festiwalu Polskiej Piosenki Dzieci i Młodzieży Szkolnej III miejsce w 2013 r. zdobyła Roselia Maluk, wyróżnienia Grzegorz Dzwinel (2004 r.) oraz Monika Kutysz (2006 r.). Agnieszka Lachowicz wystąpiła w III etapie TV konkursu „Dainy dainelė” (2008 r.).

Obok chóru prężnie działa grupa taneczna, do której uczęszczają nawet przedszkolaki, przyszli uczniowie gimnazjum. Poznając tajniki pięknej sztuki tańca ludowego, pomagają ocalić od zapomnienia to, co powinno być drogie nam wszystkim. Kierownik zespołu Leonarda Klukowska. Młodociani tancerze koncertują na Litwie i poza jej granicami.

Kurs Młodocianego Pszczelarza

Pomysłem nauczyciela od technologii Mariana Rynkiewicza było założenie kursu pszczelarskiego w gimnazjum. Grupa z 10 uczniów zaczęła realizować ten pomysł w 2001-2002. Obecnie nasi pszczelarze są znani nawet poza granicami kraju. Uczestniczą w szkoleniach i targach międzynarodowych. Wzięli udział w międzynarodowych targach w 2002, 2003 roku w Lublinie, reprezentując Litwę. W 2005 roku dwaj uczniowie mieli miesięczną praktykę pszczelarską w Warlitz (Niemcy). Obecnie trzech uczniów należy do Koła Pszczelarzy Rejonu Wileńskiego i efektywnie prowadzą swoje pasieki. Obserwacja pszczół stała się dla wielu przykładem odpowiedzialnych stosunków międzyludzkich.

Rok 2015. Występ gimnazjalnego chóru „Jutrzenka”

Rok 2012. Występ grupy tanecznej „Jutrzenka”

Rok 2014. Młodociani pszczelarze na pasiece

Dziennikarstwo

Rok 2015. Grupa redakcyjna podczas łamania kolejnego numeru

Zajęcia dziennikarskie mają długą tradycję, bo koło istnieje od 2005 roku. Młodzi dziennikarze tradycyjnie wydają swoją gazetkę szkolną. Na początku swego istnienia była wydawana w wersji papierowej jako miesięcznik „Wieści gimnazjalne” i bardzo oczekiwana przez uczniów. Pod kierownictwem nauczycielki języka polskiego Janiny Wołkowej tworzyli ją sami; pisali o sprawach bieżących, problemach, sukcesach, prezentowali własną twórczość, nie żalowali też krytyki. Od roku 2014 gazetka jest wydawana w wersji elektronicznej. Obecnie zamieszcza się ją na portalu gimnazjum pt. „Radosne Wieści”, ale na popularności nie straciła. Kieruje dziennikarzami nauczycielka języka polskiego Krystyna Rostowska. Uczniowie uczestniczyli w projekcie „Mam Media”. Szkolenia odbywały się w naszym gimnazjum i dwukrotnie młodzież wyjeżdżała na warsztaty do Pułtuska. Uczestniczyli na

szkoleniach w Warszawie. Brali udział w konkursie młodych dziennikarzy. Greta Justyna Pawlun zdobyła trzecie miejsce. Zespół redakcyjny w 2013 r. wypróbował swe siły w rejonowym konkursie gazetek szkolnych. Gazetka była poświęcona powstaniu styczniowemu.

Dzięki pracy w redakcji uczniowie mogą wypowiadać się na interesujące ich tematy, wyrażać swoje poglądy. Wydawanie gazetki uczy odpowiedzialności za słowo, kultury języka.

Z dziennikarzami ściśle współpracuje kółko fotograficzne. Uczniowie uczestniczą w konkursach, chętnie doskonalą swe umiejętności podczas różnorodnych szkoleń i warsztatów. W tym roku brali udział w szkoleniach Akademii Liderów Polonii Stowarzyszenia „Wspólnota Polska” w Pułtusku. Wysłuchali teoretyczny i praktyczny kurs „Jak zostać dziennikarzem”.

Rok 2015. Zajęcie kółka plastycznego

Dziecięce studio plastyczne

Celem studia jest twórcze wypełnienie czasu wolnego dziecka poprzez pobudzenie i rozwój jego twórczej aktywności. Warsztaty rysunku i malarstwa adresowane są do uczniów klas początkowych. Uczestnicy zapoznają się z różnymi technikami plastycznymi, uczą się prawidłowej kompozycji, podnoszą swoje umiejętności. Pracują z gliną, masą solną, wykonują origami. Cechą tej dyscypliny jest trójwymiarowość, która rozwija zdolności manualne i wyobraźnię przestrzenną. Kształci cierpliwość i prawidłowość form. Prace uczniów upiększają salę konferencyjną gimnazjum i klasy. Biorą również udział w licznych konkursach plastycznych, plenerach artystycznych oraz wystawach.

Rok 2015. Podczas jednego z zajęć kółka miłośników IT

Studio technik plastycznych

Podstawowym celem studia jest pobudzenie kreatywności i wyobraźni wśród młodzieży oraz czerpanie radości z tworzenia, doskonalenie twórczej postawy wobec świata i siebie, rozwijanie poczucia piękna i wrażliwości estetycznej. Obojgiem studiów kieruje nauczycielka plastyki Maria Matijewskaja. Najbardziej przez uczniów lubianą techniką jest cieniowanie ołówkiem. Dzięki tej metodzie możemy w krótkim czasie wypełnić większe powierzchnie. Lubiane są lekcje nitką wyszywane – wyszywanki figur geometrycznych przekształcone w kwiatki, zwierzęta czy krajobrazy. Przy takich wyszywankach nauczyciel może realizować różne treści edukacyjne. Te wyszywanki to źródło inspiracji dla matematyków, plastyków, biologów i polonistów. Wystawy quillingu –

układanie wzorów z cienkich różnokolorowych pasków papierowych upiększają szkolne korytarze, są piękną ilustracją do szkolnych świąt. Prace plastyczne Artioma Lisiczkina, Patrycji Atachanowej były prezentowane jako wystawy personalne w gimnazjum i Ośrodku Kultury w Niemenczynie.

Uczniowie uczestniczą w wystawach rejonowych, republikańskich oraz międzynarodowych. Za udział w konkursie „Always green, Always blue” zostali nagrodzeni dyplomem i otrzymali katalog za 2013 r.

Komputer – przyjaciel dziecka

Od lat 15 w gimnazjum swą działalność prowadzi kółko informatyczne. Szczególną popularnością cieszy się wśród uczniów młodszych. Tutaj uczestnicy kółka uczą się posługiwać komputerem i technologią informacyjną, korzystają z różnych źródeł informacji oraz środków jej prezentacji i przekazu. Są aktywnymi uczestnikami konkursów informatycznych i pomocnikami w organizowaniu imprez szkolnych. Kierownik kółka Edyta Pakietur.

Sport

Szczególne miejsce w życiu gimnazjum zajmuje sport. Na przeciągu wielu dziesięcioleci uczniowie mieli wysokie osiągnięcia w sportach zimowych. W narciarstwie klasycznym w 1969 roku zajęli pierwsze miejsce w republice i reprezentowali Litwę w Pietrozawodsku (Rosja) na igrzyskach „Pionierskaja zwiезда” w składzie: Bronisław Kaczanowski, Jurij Terentjew, Ryszard Sokołowski, Teresa Stefanowicz i Jadwiga Wojewódzka (nauczyciele Kazimierz Ordo, Iwan Baszkauskas).

Uczniowie szkoły w przeszłości stawali się mistrzami sportu ZSSR w biathlonie – Jerzy Sarol, mistrzami Litwy – bracia Bronisław i Marian Kaczanowscy, Marian Wieliczko, Czesław Bogdanowicz, Edward Lachowicz, Marian Powiłowski, Jan Gowkielewicz. Marian Kaczanowski w 1980 roku zdobył 2 brązowe medale w Kirowo – Czepecku, a w 1981 roku zdobył złoty medal Mistrzostw Związku Radzieckiego w biathlonie w Murmańsku.

Uczniowie gimnazjum Karol Dąbrowski, Edwin Tomaszewicz, Maciej Mikielwicz i Krzysztof Mikielwicz w 2010 roku, a Radosław Aleksandrow, Adam Mikielwicz, Harold Łapkauskas i Hubert Ponselwicz w 2013 roku zdobyli medale Uczniowskiego Festiwalu Olimpijskiego Litwy. Radosław Aleksandrow, Adam Mikielwicz i Hubert Ponselwicz zwyciężyli drużynowo w rowerowych zawodach MTB Uczniowskiego Festiwalu Olimpijskiego Litwy 2010 roku w Kownie (nauczyciel Marian Kaczanowski). Uczniowie gimnazjum Karol Dąbrowski w 2009 roku, Edwin Tomaszewicz w 2011 roku, a Adam Mikielwicz w 2013 roku uczestniczyli w Europejskim Młodzieżowym Festiwalu Olimpijskim w biathlonie. Karol Dąbrowski uczestniczył w zawodach Pucharu Świata i w Mistrzostwach Świata w biathlonie. Karol Dąbrowski, Edwin Tomaszewicz i Radosław Aleksandrow uczestniczyli w Mistrzostwach Europy i Młodzieżowych Mistrzostwach Świata w biathlonie.

W 1975 roku nauczycielka szkoły Nadzieжда Markewiczienė została mistrzynią Litwy w warcabach.

Uczennica szkoły Mirosława Trajnowska 1997 w roku została brązową medalistką świata w piłce ręcznej.

Reprezentacja piłki nożnej dziewcząt Niemenczyńskiej Szkoły Średniej nr 1 w 2005 roku zdobyła brązowe medale Uczniowskiego Festiwalu Olimpijskiego Litwy w Janowie (nauczyciel Marian Kaczanowski).

Obecnie Karol Dąbrowski, już absolwent naszego gimnazjum, świetnie popisuje się w dyscyplinie biathlonu na Mistrzostwach Europy i Świata.

Rok 1968. Nasi uczniowie w gronie reprezentantów Litwy

Rok 2010. Zwycięzcy festiwalu olimpijskiego

PROJEKTY

Projekty partnerskie to współpraca kilku szkół z krajów UE, która skutkuje przede wszystkim wymianą doświadczeń i uczeniem się od siebie nawzajem. Projekt ma na celu rozwijanie współpracy międzynarodowej, w której uczestniczą uczniowie i kadra nauczycielska z różnych państw członkowskich.

Gimnazjum aktywnie uczestniczy w projektach międzynarodowych Comenius, których koordynatorem jest nauczycielka języka angielskiego Inesa Rusiecka.

Projekt Comenius „European START: Solutions through Tales and ART” („Europejski start: rozwiązywanie problemów poprzez bajki i sztukę”) (lata 2010-2012).

Partnerzy projektu: Wielka Brytania, Rumunia, Węgry, Czechy, Turcja, Włochy, Litwa. Główny cel projektu - udzielanie pomocy młodzieży szkolnej w rozwiązywaniu istniejących problemów szycanowania, zagrożeń w sieciach internetowych, a także propozycje ich

rozstrzygnięcia. Uczniowie na temat szycanowania tworzyli opowieść muzyczną „Pinokio i KO”, poprzez którą starali się uzmysłwić zaistniałą niekomfortową sytuację i drogi wyjścia z niej. Na ten temat również zorganizowali wystawę rysunków, wydali informator o projekcie. Wielką wartość poznawczą miały wizyty w krajach partnerskich, w ramach których młodzież wymieniała się swym doświadczeniem, poznawała wartości kulturowe innych narodów.

Projekt Nordplus Junior „SEAL: Sea in our Life” („Foka: morze w naszym życiu”) (lata 2012-2014).

Partnerzy projektu: Litwa, Łotwa, Norwegia. Cel projektu – poprzez temat morza poznać inne kultury, uczyć się języków partnerskich, nawiązać kontakty z młodzieżą i nauczycielami za granicą, integrować nauczanie języka angielskiego z innymi przedmiotami. W tym celu odbywały konferencje internetowe, podczas których można było obcować z nowo poznanymi przyjaciółmi z innych krajów. Uczyć się nowych słów i piosenek, poznawać tradycje. Podczas wizyt partnerskich 27 uczniów i 5 nauczycieli naszego gimnazjum zwiedzili najciekawsze obiekty związane z morzem: fiordy w Lingdal i latarnia w Lyndesnes w Norwegii, Muzeum Morza na Łotwie. Odbył się konkurs rysunków „Moje morze”. Na Łotwie został wystawiony mini spektakl „Didam”, odbyła również się impreza galowa z udziałem ambasadorów Litwy i Norwegii.

Projekt Comenius „FVF: Friendship Via Flavour – Flavour Via Friendship” („Przyjaźń poprzez smak – smak poprzez przyjaźń”) (lata 2013-2015).

W ramach projektu 16 uczniów i 12 nauczycieli zwiedzili placówki oświatowe Niemiec, Czech, Włoch, Turcji, gdzie poprzez kuchnię poznawali tradycyjne dania oraz obyczaje innych państw, również prezentowali swój kraj i gimnazjum. Zajęcia były niezwykle urozmaicone. Szczególnie się podobały wspólne wypieki z mistrzyni sztuki kulinarnej w ekskluzywnych restauracjach.

Zwiedzono miasta: Czeskie Budejowice (starówka), Trebon (browar), Czeski Krumlov (pałac królewski), Praga (muzeum gastronomii, Wieża Zegarowa, Starówka, katedra Św. Wita, inne pałace), włoskie Palermo, Caltanissetta, Catania, Mezzarino, Cefalu, tureckie Antalia, Alania, Mira.

Należy zaznaczyć, że wszystkie wydatki, czyli podróże, pobyt za granicą i lokalna

Rok 2012. Koordynatorzy projektu „European Start” podczas omawiania działalności projektowej

rozstrzygnięcia. Uczniowie na temat szycanowania tworzyli opowieść muzyczną „Pinokio i KO”, poprzez którą starali się uzmysłwić zaistniałą niekomfortową sytuację i drogi wyjścia z niej. Na ten temat również zorganizowali wystawę rysunków, wydali informator o projekcie. Wielką wartość poznawczą miały wizyty w krajach partnerskich, w ramach których młodzież wymieniała się swym doświadczeniem, poznawała wartości kulturowe innych narodów.

Rok 2011. Prezentacja dorobku działalności projektowej w Budapeszcie

Rok 2013. Projekt SEAL w norweskiej szkole

działalność projektowa zostały opłacone z funduszy Komisji Europejskiej programu Comenius, który na Litwie jest administrowany przez „Švietimo mainų paramos fondas“.

Wiele projektów realizuje się wspólnie ze szkołami w Polsce, gdzie jesteśmy jedną ze stron uczestniczących. Działalność koordynuje nauczycielka biologii Regina Komar.

„Poznam – zrozumieć” - 2011 r. Wymiana młodzieży polsko-litewskiej w Zespole Szkół Ponadgimnazjalnych nr 1 im. Kresowiaków w Bartoszycach.

Gościliśmy w Zespole Szkół Ponadgimnazjalnych nr 1 im. Kresowiaków w Bartoszycach. W ramach wymiany wspólnie odkrywaliśmy historię Polski oraz swoje korzenie. Zostaliśmy podzieleni na dwie grupy tematyczne: grupę realizującą warsztaty fotograficzne oraz grupę realizującą warsztaty dziennikarskie. Zorganizowane zostały również wycieczki do Warszawy, Św. Lipki oraz do Gierłoży. Podczas wycieczki do Warszawy odwiedziliśmy Muzeum Powstania Warszawskiego, Łazienki z pomnikiem Chopina, a także Stary Rynek i Zamek Królewski. Poza Warszawą przewidziana została również wycieczka do kwatery Hitlera w Gierłoży pod Kętrzynem oraz do Świętej Lipki, gdzie wysłuchaliśmy koncertu organowego. Wzięliśmy również udział w III Powiatowym konkursie literacko-poetycko-plastycznym „Kresy — a to Polska właśnie”.

Konkurs „EUROSCOLA” - 2011 r. Konkurs wiedzy o Unii Europejskiej. Zadaniem uczniów było przygotowanie filmu pokazującego na przykładzie, jak zmieniło się ich, bądź znanych im osób życie, od kiedy Litwa weszła do UE, jak widzą przyszłość, jakie mają pomysły na zmiany w bliższym i dalszym otoczeniu. Filmowi towarzyszył uczniowski opis przygotowanego i zrealizowanego przez grupę projektu. Nagrodą w konkursie jest wizyta w siedzibie Parlamentu Europejskiego w Strasburgu, gdzie odbywa się spotkanie zwycięzców konkursu z całą UE. Za zdobycie I miejsca mieliśmy wycieczkę do Parlamentu Europejskiego. Podróż przebiegała przez Polskę, Niemcy, Francję, Holandię i Belgię. 24 uczniów naszego gimnazjum mieli możliwość zwiedzić pięć państw, a także wypróbować swe siły w roli europarlamentarzysty w Strasburgu.

„Wolontariat w obiektywie” - 2011 r. Międzynarodowa wymiana młodzieży (Polska, Litwa, Czechy) zorganizowana przez Europejskie Centrum Kształcenia i Wychowania OHP w Roskoszy w ramach programu „Młodzież w działaniu”.

Celem wymiany stało się propagowanie wolontariatu oraz stworzenie materiałów temu służących. Współpracowały grupy z Czech i Litwy.

W czasie wymiany młodzież miała szansę uczestniczyć w warsztatach dziennikarskich, gdzie uczyła się pisać artykuły prasowe, nagrywać reportaże, przeprowadzać wywiady, montować filmy i robić fotografie. Odwiedzili ośrodki współpracujące z wolontariuszami. Atrakcyjnym punktem programu była wycieczka do Warszawy i wizyta w studiach Telewizji Polskiej.

„Azymut na aktywność” - 2012 r. Spotkanie młodzieży zorganizowane przez Europejskie Centrum Kształcenia i Wychowania OHP w

Rok 2014. Projekt FVF we Włoszech

Rok 2015. Praktyczna działalność projektowa w tureckiej szkole

Rok 2012. Uczestnicy projektu w Parlamencie Europejskim

Rok 2012. Podczas spotkania w Roskoszy

Rok 2014. Wyścigi sportowe

Rok 2014. „Żywniowy zawrót głowy”. Piknik

Roskoszy w partnerstwie z Litwą, realizowane w ramach programu „Młodzież w działaniu”. Zakres programowy spotkania obejmował działania o charakterze rekreacyjnym i edukacyjnym. Głównym celem działań była integracja młodych ludzi, pogłębianie zrozumienia pomiędzy młodzieżą w środowisku międzynarodowym, poznawanie innych kultur. Młodzież realizowała wspólne zainteresowania aktywnego spędzania czasu na świeżym powietrzu, doceniając wartość przyrody i potrzebę jej ochrony.

„Masz wybór” - 2014 r. Międzynarodowa wymiana młodzieży (Polska, Litwa, Białoruś) zorganizowana przez Europejskie Centrum Kształcenia i Wychowania OHP w Roskoszy w ramach programu „Młodzież w działaniu”.

Podstawowym celem działań było promowanie ogólnej aktywności obywatelskiej oraz obywatelstwa europejskiego. Protegowanie integracji młodych ludzi z różnorodnych środowisk i kultur w celu nabywania nowej wiedzy i umiejętności, inspirowanie międzynarodowej współpracy. Ważne też było poznanie mowy ciała, gestów, należytego przygotowania do rozmowy kwalifikacyjnej o pracę i wystąpień publicznych.

„Żywniowy zawrót głowy” – 2014r. W Europejskim Centrum Kształcenia i Wychowania OHP w Roskoszy odbyła się trójstronna międzynarodowa wymiana młodzieży z Polski, Litwy i Węgier pt. „Żywniowy zawrót głowy”. Wymiana realizowana była w ramach Programu Erasmus +. Tematem przewodnim było odżywianie, które ma ogromny wpływ na ludzi bez względu na miejsce zamieszkania, rasę czy też wyznania religijne.

Wiele uwagi zwrócono na potrzebę zdrowej żywności, doskonalono umiejętności korzystania z informacji zamieszczonych na opakowaniach produktów żywnościowych. Swoją wiedzę zdobywali w trakcie obcowania ze specjalistą, który zajmuje się problemami zdrowego odżywiania. Wszyscy uczestniczyli w praktycznych warsztatach przyrządzania zdrowych posiłków oraz warsztatach zielarskich, podczas których poznali, w jaki sposób można wykorzystać w codziennej kuchni zdrowe dary łąk i lasów. Uwieńczeniem tygodniowej pracy był piknik „Postaw na zdrowe żywienie”.

„Zgrane pokolenie” - 2014 r. Projekt wielostronnej wymiany młodzieży. Uczestniczyło 32 uczniów i 6 liderów z Polski, Francji, Węgier, Litwy. Projekt realizowany był w ramach projektu „Erasmus+”. Działalność była związana z odnajdywaniem ciekawych sposobów spędzania czasu wolnego. Projekt propaguje zdrowy styl życia i aktywny wypoczynek na świeżym powietrzu. Podczas zajęć młodzież prezentowała dawne gry i zabawy pochodzące z jej krajów oraz zachęcała pozostałych uczestników do brania w nich udziału. Zorganizowała też wieczorek międzykulturowy oraz uczestniczyła w zajęciach edukacyjnych w Białostockim Muzeum Wsi.

„Europa na talerzu” – 2012 r. W Europejskim Centrum Kształcenia i Wychowania OHP w Roskoszy odbyła się międzynarodowa wymiana młodzieży z Polski, Białorusi, Ukrainy i Litwy, współpraca z sąsiednimi krajami partnerskimi Unii Europejskiej Programu „Młodzież w działaniu”.

Głównym tematem było utrwalanie świadomości europejskiej, tworzenie dialogu międzykulturowego poprzez poznawanie tradycji kulinarnych, propagowanie aktywnego spędzania czasu i zdrowego stylu życia. Podczas gry uczestnicy mieli do wykonania różne zadania. Spotkanej osobie musieli bez słów przekazać informację, były także warsztaty pierogowe, w czasie których młodzież własnoręcznie ulepiła ponad 500 pierogów.

Działalność projektowa ma bardzo szeroki zasięg. Uczy współdziałania w grupie, dostrzegania czasem w rzeczach najprostszych i bliskich czegoś ważnego i zachwycającego. Oprócz projektów międzynarodowych realizujemy również krajowe i inicjujemy własne.

„**AKIM**” – 2012 r. Projekt AKIM oferuje spotkania z działaczami kultury i sztuki różnorodnych dziedzin. W ciągu roku gimnazjum odwiedzili i chętnie obcowali architekt Rimanta Marija Janulevičienė, tłumacz Antanas Gailius, reżyser Aloyzas Jančoras, pisarka Birutė Jonušaitė, dziennikarz Laisvūnas Karvelis, aktor Kowieńskiego Teatru Muzycznego Gediminas Maciulevičius, twórca ludowy Jonas Rudzinskas. Projekt jest finansowany ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach programu „Edukacja i nauka przez całe życie” oraz Ministerstwo Oświaty i Nauki Litwy. Koordynator projektu w gimnazjum Irena Karpawiczenė.

„**Nie ma przyszłości bez przeszłości, a teraźniejszość jest w naszych rękach**” – 2010 r. Projekt poświęcony 145 rocznicy szkoły w Niemenczynie i 5-leciu Gimnazjum im. Konstantego Parczewskiego. Projekt miał na celu poznawanie okolic Czerwonego Dworu- miejsca urodzenia patrona gimnazjum i również historii Rodu Parczewskich. W ramach projektu odbyły się konkursy wiedzy o Rodzie Parczewskich oraz wystawa rysunków. Projekt w znacznej mierze przyczynił się do upowszechnienia informacji o najbliższych okolicach naszego gimnazjum. Kierowała projektem ś.p. nauczycielka Jelena Garliauskienė.

NASI PARTNERZY

Współpraca z partnerami charakteryzuje się wielostronną działalnością. Między innymi dotyczy ona wsparcia materialnego w różnorodnym wymiarze. Szczególnie się cieszymy z nowoczesnego wyposażenia technicznego do sal lekcyjnych, które w znacznej mierze wpływa na poziom nauczania i chęć zdobywania nowych horyzontów wiedzy przez uczniów. Wielkie znaczenie ma również wymiana młodzieży i nauczycieli. Spotkania z rówieśnikami z Macierzy pomagają wyrobić otwartość na otaczający świat, ogromne znaczenie ma także doskonalenie języka ojczystego. Powyższa działalność w zasadzie dotyczy partnerów z Polski. Zaowocowała ona podpisaniem umów o współpracy partnerskiej ze Związkiem Gmin Wiejskich Województwa Podlaskiego i Gminą Dźwierzuty, które przewidują nawiązanie kontaktów między młodzieżą i nauczycielami, współpracę dydaktyczno-wychowawczą i artystyczną. Dziękujemy naszym partnerom za wsparcie materialne i moralne, które w znacznej mierze pomaga nam przetrwać w skomplikowanych warunkach dla szkolnictwa polskiego w naszym państwie.

Prężnie współpracujemy ze starostwami miasta Niemenczyn, gminą niemenczyńską i spółkami znajdującymi się na ich terytorium. Więź między naszymi placówkami jest ścisła, wspieramy się nawzajem w każdej potrzebnej sprawie. Aktywnie uczestniczymy w wielu imprezach organizowanych przez starostwo miasta Niemenczyn. Są to już tradycyjne Bieg Konstytucji 3 Maja, Świątowy dzień bez samochodu, które mają na celu przyzwyczajając dzieci i młodzież więcej poruszać się, propagować zdrowy tryb życia, częściej wsiadać na rower lub korzystać z transportu publicznego. Nauczyciele i zespoły artystyczne gimnazjum uczestniczą w Święcie Plonów rejonu wileńskiego, gdzie miasto również prezentuje swój dorobek. Wspieramy starostwo programem artystycznym podczas „Wigilii dla samotnych”. Ciągłe kontakty z Muzeum Wileńszczyzny i Ośrodkiem Kultury owocują ciekawymi imprezami kulturalno-artystycznymi.

Nasze więzi dotyczą również wolontariatu, działalności wychowawczo-dydaktycznej. Wymiana nauczycieli i wspólne imprezy z sąsiednimi szkołami i gimnazjami wpływają na bardziej głębokie uświadomienie sobie wielokulturowości naszych okolic. Posiadamy ciągły kontakt z tymi placówkami oświatowymi, większość wychowanków których pobiera później naukę w naszym gimnazjum. Z kolei również współpracujemy z uczelniami wyższymi, w których nasi uczniowie podejmują studia.

Szkoła to miejsce, w którym sensem pracy jest działanie dla innych i skierowane ku innym, swoiście pojmowana służba. To także przestrzeń niezwykła – naznaczona śladami aktywności kolejnych pokoleń nauczycieli i uczniów, symbol upływającego czasu, historii zdarzeń i ludzi.

Świadomość upływającego czasu napawa nas lękiem przed czymś bezpowrotnie utraconym, obawą, że w odmęcie czasu zagubimy coś bardzo ważnego lub w porę nie odnajdziemy tego, co bezcenne, a co na zawsze stanie się przeszłością.

Jubileusz 150-lecia istnienia placówki to właśnie dowód potwierdzający trwałość podjętych w przeszłości inicjatyw, szacunek dla tradycji, wartości pedagogicznego trudu i miejsca, które tak wiele znaczy w życiu każdego człowieka.

Wielki polski romantyk Cyprian Kamil Norwid powiedział: „Trzeba koniecznie pamiętać, skąd się wyszło...”

Rok 2012. Podpisanie umowy o współpracy ze Związkiem Gmin Wiejskich Województwa Podlaskiego

Szkoła Średnia w Niemenczynie nie jest moim pierwszym miejscem pracy. Kiedy tutaj w roku 1963 zaczęłam pracować jako nauczycielka klas początkowych, dyrektorem był Eugeniusz Uszpalewicz. To były bardzo ciekawe czasy. Postawa dyrektora wyróżniała się zorganizowaniem i konkretnością działań. Przecież był oficerem. II wojnę światową zakończył w stopniu podpułkownika Dywizji im. Tadeusza Kościuszki Wojska Polskiego. Szczególnie zapamiętałam ówczesne rady pedagogiczne, gdzie rozstrzygane problemy i podejmowane decyzje współgrały między sobą. Wśród nauczycieli cieszył się szacunkiem i zaufaniem. Interesujące to, że sam wypatrzył sobie następcę w młodym nauczycielu Antonim Malinauskasie. Wtedy wesoły i energiczny zastępca dyrektora szybko potrafił sprostać nowym obowiązkom. Z nim pracowało się dobrze. Szkoła rosła i ilość uczniów się zwiększała. Nowy dyrektor kroczył wytrwale do przodu, umiał przewidywać kolejne zdarzenia i trafnie je wykorzystywał dla dobra szkoły. Nikomu nie pozwolił spocząć na laurach, ale zachęcał do nowych działań i osiągnięć. Chciał i umiał być pierwszy, dlatego szkoła znajdowała się w czołówce szkół rejonu wileńskiego.

*Emerytowany nauczyciel metodyk klas początkowych
Czesława Szapiro*

Urodziłem się 12 listopada 1936 r. w średniozamożnej rodzinie chłopskiej we wsi Daniłowo, gdzie ojciec mój po ukończeniu szkoły rolniczej w Bukiszkach pełnił służbę w majątku u Taurogińskich. Po ukończeniu 7 klas w Waskańcach, w 1953 roku rozpocząłem naukę w Niemenczyńskiej Szkole Średniej. Była to wówczas szkoła z rosyjskim językiem nauczania. Mieszkaliśmy w bursie (tzw. internacie) na Malatyszkach. Było nas tam około 25 osób. Gospodyni bursy szykowała nam posiłki, a rodzice musieli dostarczać ziemniaki, mięso, warzywa i drzewo na opał. Wychowawcą klasy i opiekunem bursy był Michał Bondarenko, uczył też matematyki. Był sprawiedliwy w ocenie, dokładnie i cierpliwie przekazywał nam swoją wiedzę. Zaslugują na szacunek i poważanie śp. nauczyciele: Jonas Sarulis (jęz. litewski), Siergiej Połtoracki (dał dobre podstawy z jęz. niemieckiego), Olga Tkaczuk (jęz. rosyjski).

Po upływie lat wzorem człowieka i nauczyciela dla nas pozostaje Włodzimierz Czczot (1919 - 2004) dyrektor Niemenczyńskiej Szkoły Średniej w latach 1951-1955. Wykładał historię oraz geografę i wymagał gruntownej wiedzy ze swego przedmiotu. Cieszył się ogromnym autorytetem, szacunkiem i popularnością wśród uczniów i nauczycieli.

Możliwie, że zaangażowanie ówczesnych nauczycieli, ich przykład zaważyły na mojej decyzji kontynuowania nauki w Instytucie Nauczycielskim w Nowej Wilejce, a potem w Instytucie Pedagogicznym im. A. Hercena w Leningradzie. Właściwie dzięki nim związałem moją drogę życiową ze szkolnictwem w Waskańcach, Magunach, Ławaryszkach, Kolesnikach.

*H. Borkowski absolwent II promocji (1956 r.)
Niemenczyńskiej Szkoły Średniej*

W szkole w Niemenczynie uczyłam się 7 lat (1949-1956). Naukę rozpoczęłam od klasy 5 z rosyjskim językiem nauczania. Klas z wykładowym językiem polskim wówczas już nie było. Zostały zlikwidowane. Nie było również klas z litewskim językiem nauczania, gdyż tak naprawdę prawie nie było mieszkańców tej narodowości.

Szkoła była nieduża: dwa skrzydła pod kątem prostym, później dobudowano skrzydło z wejściem i klub szkolny. Oba gmachy były drewniane. Szkoła była opalana drewnem. W każdej klasie był piec, który trzeba było napalić bardzo rano, żeby już na pierwszej lekcji było ciepło.

Trudno to sobie wyobrazić, ale dzwonek był ręczny, a pisaliśmy piórem i na każdej ławce był kałamarz z atramentem. Sprawiało to wiele problemów i kłopotów. Dopiero w klasach starszych mogliśmy sobie pozwolić na tak zwane „wieczne pióra”. Zeszyty mieliśmy bez marginesów i każdy musiał je sobie nakreślić.

Za okres mej nauki zmieniło się trzech dyrektorów. Najbardziej zapamiętałam Włodzimierza Czczota. Był uczestnikiem II wojny światowej, forsował z wojskami Odrę, miał 33 odznaczenia ZSRR i Polski. W szkole pracował 4 lata (1951-1955). Potem objął posadę dyrektora Instytutu Nauczycielskiego w Nowej Wilejce, gdzie również studiowałam w ciągu dwu lat fizykę i matematykę, później ukończyłam Wydział Matematyczny Wileńskiego Instytutu Pedagogicznego.

Dyrektor szkoły miał jeszcze jednego wyjątkowego pomocnika w osobie Antoniego Miezilińskiego. W nocy pełnił on obowiązki stróża, a we dnie z własnej chęci obserwował zachowanie uczniów.

W te odległe lata nie mieliśmy telewizorów i komputerów. Źródłem rozrywki były książki i kino. Do kina chodziło się na seanse dzienne, gdyż wieczorne były dostępne tylko dla dorosłych. Czarno – białą telewizję ujrzałam dopiero, mając 20 lat.

W szkolnictwie przepracowałam 40 lat, a w Niemenczynie - 27 (lata 1967-1994). Nie tylko prowadziłam lekcje matematyki, ale również zajęcia świetlicowe, a także lekcje gospodarstwa domowego dla dziewczynek. Właściwie zapoczątkowałam ten kierunek zajęć.

Miałam dwie promocje jako wychowawca klasy w latach 1985 i 1993. Cieszę się, że szkoła ciągle doskonali się i jest o niej głośno na Wileńszczyźnie.

*Emerytowana nauczycielka matematyki
Aleksandra Smolska*

Uczyć się było trudno i nie zawsze robiłam to starannie. Nauka jest trudną pracą, ale daje możliwość po latach zostać tym, kim się chciało. Lata spędzone w szkole są fundamentem przyszłości każdego ucznia. Dobrze się uczyć - to pokonywać przeszkody, zмагаć się ze sobą każdego dnia, rozstrzygać ciągly dylemat - przeczytać czy nie, odrobić pracę domową, a może nie odpytają, pójść na dyskotekę czy zostać z książką...

Najlepiej zapamiętałam tych nauczycieli, którzy byli wymagający, swemu przedmiotowi udzielali wiele uwagi. Moja kochana wychowawczyni Anna Kirwiel wykładała język ojczysty i literaturę. To ona zaproponowała mi poznawanie świata literatury rozpocząć od powieści H. Sienkiewicza „Quo vadis”. Powieść noblisty nie była lekturą obowiązkową, ale czytało się ją z upojeniem.

Na zawsze zapamiętam „metody” odpowiadania pracy domowej z geografii u pana Bolesława Kirwiela, lekcje matematyki z śp. panią Wandą Tumasz. To dzięki niej polubiłam ten przedmiot. Nie tylko lekcje utkwiły w pamięci, ale i życie szkolne. Chodziło się z klasą na wagary i to na wagary z nauczycielką biologii. Wagary „zaplanowane” były nad jezioro.

Lubiłam narciarstwo, broniłam barw szkoły na zawodach rejonowych. Zainteresowanie sportem przetrwało wiele lat. Będąc już studentką, należałam do drużyny uniwersyteckiej. Radziłam dziewczynom, aby uprawiały sport, a lekcje wychowania fizycznego są ku temu wspaniałą okazją.

Najważniejszymi moimi wartościami są rodzina, dom, przyjaciele. Nigdy nie myślę o emigracji. Człowiek na emigracji jest sam. Może ma pieniądze, ale nie wszystko możemy kupić za pieniądze. Często człowiek na obczyźnie jest pozbawiony ciepła najbliższych, a miłość do nich powoli wygasa.

Wszystko należy robić w swoim czasie, bo się nie da minionego czasu powrócić. Trzeba korzystać z każdej chwili. Uczyć się, spędzać czas z kolegami, chodzić na dyskoteki, mieć czas wolny na swoje zainteresowania.

Szkołę ukończyłam ze złotym medalem Obecnie jestem dyrektorem spółki „Mylida”.

*Stanisława Karczauskienie z d. Tarejlis
Absolwentka XXII promocji 1977 rok.*

*В любую карту загляни-
Дорог на свете много.
Но начинаются они
У школьного порога.*

Родная школа – это единственное место на планете, объединяющее многих людей. Каждое утро, словно крошечные шумные ручейки, сливаясь в единый бурный поток, сюда направляются дети. И так на протяжении многих лет. . .

Школа – это начало всех начал.

ИСТОРИЯ ШКОЛЫ

Первое упоминание о школе в Неменчине встречается в актах Народной комиссии по образованию 1777 г., в докладе о приходских школах Вильнюсской епархии. Документально подтверждено, что тогда в приходской школе в Неменчине учились 5 дворянских детей и 5 - из крестьян (Варшавский Главный архив, отдел А, том 44, стр. 312-314). Из-за недостатка финансирования школа прекратила своё существование.

В 1865 г. в местечке Неменчине было основано первое Министерское народное училище, обучение в котором до Первой мировой войны велось на русском языке. Расположена школа была на втором этаже бывшей почтовой станции, сегодняшнего здания горсовета. Здесь учились 30 учеников - дети богатых купцов и ремесленников. В 1908 г. в школе уже было 4 класса, из 70 учеников - 26 девочек. В школьной библиотеке было собрано 214 книг, среди которых несколько книг Пушкина, Лермонтова, Крылова. Во время Первой мировой войны (1915-1918 гг.) школа была закрыта.

В 1919 г. учителя Скаржинска и Михайловска начали обучать детей на родном польском языке. Не хватало помещений, школьные занятия проходили в деревянных домах по улицам Швенчёнской, Костюшки и даже на одном из этажей мельницы, расположенной на улице Пилякольне, руины которой сохранились до сих пор.

Польское правительство в рамках проведенной акции построило 100 школ на восточных окраинах. Так в 1936 г. в Неменчине появилось деревянное здание школы в форме русской буквы «Г», состоящее из 8 классных комнат. Здесь учились 210 учеников, работали 8 учителей. Прогимназия им. Ю.Пилсудского, директором которой был Михал Регнер, в 1941-1944 гг. была закрыта, а в её помещениях немецкие оккупанты устроили военные казармы.

В 1944-1947 гг. польскоязычная семилетняя школа под руководством директора Юргелайтиса вновь начала действовать. Состоялся первый выпуск - семилетнюю школу закончили 8 учеников, из них 4 девушки.

В 1947-1951 гг. снова началась русификация, в школе преподавали на русском языке. Жители Неменчине и его окрестностей, создав комитет, настойчиво требовали от советских властей открытия классов с польским языком обучения. Я.Ярмоловски, представитель этого комитета, ездил с составленной петицией в Москву.

С 1951 г., когда школой руководил А.Кравцов, преподавание вновь велось на двух языках: на польском и на русском. В школе 260 учеников и уже 15 учителей. В 1954 г. состоялся первый выпуск Неменчинской средней школы, которую закончили 11 человек.

В 1957 г. впервые в школе был открыт класс с литовским языком обучения. Число учеников увеличивалось, т.к. в польско-литовскую школу пришли дети из ближайших к Неменчине школ, которые были закрыты.

В 1952-1969 гг. школой руководили Владимир Чечот и Евгений Ушпалевич.

Дважды, в 1958 и 1964 гг., школу достраивали, а в 1973 г. были построены новое трёхэтажное здание школы, спортзал, общежитие, столовая. Но учились по-прежнему в две смены, шесть дней в неделю.

С 1969 г. директором школы был Антанас Малинаускас, руководивший ею в течение 35 лет. За многолетний педагогический труд А.Малинаускас неоднократно был отмечен государственными наградами. Память о бессменном руководителе, Учителе, Человеке жива в сердцах учеников и коллег.

С 1990 г. преподавание в школе ведётся на польском и русском языках, т.к. литовская школа в связи с реформой образования начала действовать самостоятельно.

В 2001 г. выполнена реновация: заменены крыши в трёх корпусах, окна, входные двери, туалеты. В последующие годы были приобретены компьютеры, образовательные компьютерные программы, модернизированы мастерские, закуплен спортивный инвентарь. В этом большую помощь оказали Фонд „Semper Polonia” и Ассоциация учителей польских школ в Литве «Macierz Szkolna», родители.

С 2004 г. школой руководит Тадеуш Григорович, один из 18 выпускников, закончивших эту школу с золотой медалью.

В апреле 2005 г., когда приказом министра просвещения была подтверждена аккредитация нашей школы, староста г.Неменчине М.Борусевич предложил выбрать покровителем первой в Вильнюсском районе гимназии представителя рода Парчевских. По решению ближайших родственников из Гданьска самым достойным этой чести был живший в окрестностях Неменчине К.Парчевский.

Констант Парчевский (1801-1850) родился в Красном Дворе, одном из самых красивых поместий того времени. Получив домашнее образование, учился в Вильнюсском университете. Был связан с подпольным национально-освободительным движением и участвовал в подготовке вооруженного восстания в Литве. После подавления Ноябрьского (Польского) восстания К.Парчевский оказался во Франции. Разыскиваемый российскими властями как политический преступник, он никогда уже не смог вернуться на родину. Долгое время К.Парчевский был членом Комитета фондов польской эмиграции. В 1845 г. в Париже он опубликовал свои воспоминания «Восстание в окрестностях Неменчине».

К торжественной инаугурации нашей гимназии подготовили гимн гимназии, была введена форма гимназистов. В дар был получен портрет покровителя нашей гимназии К.Парчевского, выполненный С.Бучацким.

5 октября 2012 г. в Неменчине в костёле Св. Архангела Михаила было освящено знамя гимназии, выполненное монахинями из польского города Щитно. В тот же день в вестибюле гимназии была установлена работа польского скульптора Э.Жомпа - бюст покровителя гимназии К.Парчевского.

В 2010-2012 гг. выполнена реновация внутренних помещений гимназии, стоимость которой около 3 млн. литов: 1,63 млн – средства ЕС, 1,35 млн – средства из бюджета самоуправления Вильнюсского района и финансирования Ассоциации «Wspólnota Polska». Гимназия участвовала в проектах модернизации школьных библиотек и инфраструктуры кабинетов технологии, искусства, благодаря чему усовершенствована система библиотечной деятельности, модернизирована работа кабинетов технологии и искусства, оснащены современным оборудованием лаборатории кабинетов химии, физики и биологии.

Самое большое число учащихся за все годы существования школы в Неменчине было в 1973 г. - 1222 ученика.

В 2015-2016 учебном году в гимназии на родном языке (польском и русском) обучается 526 учеников. Педагогический коллектив составляют 66 учителей. Здесь можно получить консультацию психолога, логопеда и социального педагога.

Высокими наградами Польской республики отмечены заслуги учителей нашей школы Е.Шапиро, И.Карпавичене, В.Крыловича, А.Русецкой, М.Пакетура, Л.Клюковской, Г.Комаровского, Т.Григоровича.

Ежегодно наша гимназия принимает участие в конкурсе «Лучшая школа-лучший учитель», в котором всегда занимает высокие позиции, а наши учителя становятся его лауреатами.

Девиз нашей гимназии, вышитый на знамени - «Слова учат, примеры убеждают». Мы, ученики и педагоги, стараемся следовать этому правилу.

НАШИ ТРАДИЦИИ

1 сентября, в День знаний торжественная линейка в честь начала нового учебного года начинается с вноса знамени Неменчинской гимназии имени Константа Парчевского. После приветственных слов директора гимназии Т.Григоровича и выступлений почётных гостей выпускники по традиции передают в дар первоклассникам портфели со школьными принадлежностями и провожают их на первый урок.

Много старания и находчивости прилагают ученики 3-их и G2 (10-ых) классов к подготовке праздничной программы ко Дню учителя. 5 октября, в Международный День учителя, педагогов и почётных гостей-ветеранов встречают цветами и поздравлениями.

В октябре в гимназии проходит Пушкинская осень, и традиционным среди учеников польских и русских классов является конкурс выразительного чтения произведений А.С. Пушкина. Проводятся конкурсы рисунков и поделок на пушкинскую тему, ребята готовят мини-спектакли по произведениям поэта («Сказка о попе и работнике его Балде», «Дубровский»), участвуют в литературных викторинах. Ежегодно группа учеников посещает Литературный музей А.С. Пушкина в Маркучяй. Прогулка по осеннему парку, экскурсия по музею, где каждый предмет экспозиции связан с именем великого поэта, участие в творческих конкурсах, посвященных А.С. Пушкину, встречи с поклонниками его таланта – всё это обсуждается на уроках русского языка. Завершает цикл мероприятий Пушкинской осени литературно-музыкальная композиция, после которой объявляются результаты конкурсов и награждаются победители.

Также в течение года в гимназии проводятся тематические литературные вечера на родном языке («Пока горит свеча», «Пушкин и лицеисты», «Пушкин и Цветаева», «Мне есть что сказать» (о В.Высоцком), «Он был с мятежной душой» (о М.Лермонтове), вечера по творчеству А.Мицкевича, и в них принимают участие ученики русских и польских классов.

В День независимости Польши традиционным стало празднование Дня покровителя гимназии, когда после торжественной линейки в гимназии проходят конкурсы знаний по истории Польши, беседы о К.Парчевском и о повстанцах, экскурсии по памятным местам.

Когда в гимназии проводится Посвящение в ученики, волнуются не только родители – ведь это первое серьёзное испытание для первоклассников: они в торжественной обстановке обещают директору гимназии и учителям хорошо учиться.

В декабре праздничное настроение в гимназии царит уже за неделю до зимних каникул: проходят костюмированные рождественские представления четвероклассников в Неменчинском многофункциональном центре культуры, в классах – рождественские встречи и посиделки.

Зимой самое долгожданное мероприятие в городе - Стодневка. Зрелищные выступления двенадцатиклассников, проходящие на сцене Неменчинского многофункционального центра культуры, привлекают не только их родителей и друзей, учителей и бывших учеников, но и жителей города.

С 1996 г. ученики русских классов встречают весну самым весёлым и разгульным праздником Масленица. Малыши и старшеклассники знают, что на масленичной неделе обязательно появятся в гимназии коробейники, скоморохи и цыгане с медведем, будут игры и традиционное угощение блинами, без которых ни одна Масленица не обходится.

21 марта, когда в гимназии проводится День ученика, руководство гимназией берёт на себя школьный парламент: меняются традиционные звонки, проходят тематические конкурсы.

В конце мая звучит последний в жизни двенадцатиклассников школьный звонок. В этот день выпускники получают последние наставления от учителей и родителей, традиционные звоночки от первоклассников и сами благодарят за всё, что дала им школьная жизнь.

Традиционным мероприятием в конце учебного года стала конференция «Ваш ребёнок в нашей гимназии», которая уже девять лет проходит в Неменчинском многофункциональном центре культуры. Во время отчётной конференции родители знакомятся с достижениями гимназии и с её проблемами, а позже при полном зале проводится заключительный концерт лучших коллективов школы.

В этом году школе в Неменчине исполняется 150 лет. Для истории это всего лишь миг, а для многих поколений выпускников, ветеранов труда и нынешних учителей это незабываемое событие, которое дарит прекрасные воспоминания о ярких буднях и открывает новые страницы творческой деятельности. И хочется верить, что у школы не только славное прошлое, хорошее настоящее, но и прекрасное будущее! С днем рождения, школа! С юбилеем, Неменчинская гимназия им. Константа Парчевского!

SANTRAUKA

Nemenčinės Konstanto Parčevskio gimnazija įsikūrusi prie gražaus pušyno, kuris jos pastatus apgaubia jaukumu ir šiluma. Seniausias iš išlikusių gimnazijos statinių (1936 m.) – medinis pastatas su kolonomis, pastatytas vykstant Maršalkos vardo akcijai, kurios tikslas – steigti mokyklas Vilniaus krašte. Ir nors seniausiam pastatui 79 metai, iki šiol jo veikiančios patalpos suteikia gimnazijai romantikos, dvelkia šiluma ir tikraja gimnazijos dvasia.

ŽVILGSNIS Į PRAEITĮ

Pirmą kartą Nemenčinės mokykla buvo paminėta 1777 m. Liaudies švietimo aktuose. Įrodyta, jog tuomet mokėsi 5 dvarininkų bei 5 valstiečių vaikai (Varšuvos Pagrindinis archyvas, A skyrius, 44 tomas, psl. 312-314). Dėl lėšų trūkumo mokykla buvo uždaryta.

Mokykla Nemenčinėje įkurta 1865m., miestelio pašto patalpose, antrajame aukšte, dabartinėje seniūnijoje. Iki Pirmojo pasaulinio karo veikė pradinė mokykla rusų dėstomąja kalba. Buvo 4 klasės, kuriose mokėsi 30 mokinių – turtingų pirklių bei verslininkų vaikai. Pirmojo pasaulinio karo metais (1915-1918m.) mokykla buvo uždaryta.

Nuo 1919 m. mokykloje pradėta dėstyti gimtąja lenkų kalba. Trūko patalpų, pamokos vyko privačiuose Švenčionių, T. Kosciuškos gatvėse esančiuose mediniuose namuose, netgi Nemenčinės malūno pirmajame aukšte.

Lenkų vyriausybės įsakymu Lietuvoje buvo pastatyta apie 100 mokyklų. Taip 1936 m. Nemenčinėje atsirado medinė mokykla, J. Pilsudskio progimnazija, kurioje buvo tik 8 klasių patalpos. Direktoriavo Michalas Regneris. 1941-1944 m. mokykla buvo uždaryta, nes joje šeimininkavo vokiečių okupantai.

Po Antrojo pasaulinio karo (1944-1947 m.) veikė septynmetė mokykla lenkų dėstomąja kalba, kuriai vadovavo Jurgelaitis. Septynmetę mokyklą 1947 m. baigė 8 abiturientai.

1947-1951m. mokykloje pradėta dėstyti rusų kalba. Nemenčinės miesto bei apylinkių gyventojai, sudarę komitetą, reikalavo, jog mokykloje būtų dėstoma ir gimtąja lenkų kalba.

1951-1955 m. mokykloje, kuriai vadovavo A. Kravcovas, vėl buvo dėstoma ir lenkų, ir rusų kalbomis. 1954 m. šią mokyklą baigė 11 mokinių. 1957-aisiais pasveikinti pirmieji lietuviškų klasių pirmokai. Mokinių skaičius klasėse pamažu daugėjo.

1952-1969 m. mokyklai vadovavo V. Čėčot, paskui E. Ušpalevič.

1964 m. prie medinės mokyklos pastatytas mūrinis priestatas, o 1973 m. iškilo nauji statiniai su sporto sale, bendrabučiu, valgykla. Tačiau mokiniai ir toliau mokėsi dviem pamainomis, šešias dienas per savaitę.

Nuo 1969m. mokyklos direktoriumi buvo paskirtas Antanas Malinauskas, kuris vadovavo net 35 metus.

Nuo 1990-ųjų mokykla yra dvikalbė: lenkų-rusų. Dėl švietimo sistemos reformos lietuviška mokykla pradėjo veikti savarankiškai.

2001 m. mokykla buvo renovuota fondo „Semper Polonia“, Lietuvos lenkiškų mokyklų mokytojų asociacijos «Macierz Szkolna», tėvų lėšomis.

2005 m. mokykla tapo pirmąja gimnazija rajone. Nemenčinės miesto seniūnas M. Borusevič pasiūlė gimnaziją pavadinti Konstanto Parčevskio vardu.

K. Parčevskis (1801-1850) gimė Raudondvaryje. Mokėsi Vilniaus universitete, studijavo teisę. Dalyvavo ginkluoto sukilimo Lietuvoje organizavime. Vėliau apsigyveno Prancūzijoje. Ilgą laiką K. Parčevskis buvo Lenkų emigracijos komiteto narys. 1845m. išleido prisiminimų knygą „Sukilimas Nemenčinės apylinkėse“.

Gimnazijos inauguracijos proga sukurtas gimnazijos himnas bei gimnazistų uniforma. 2012m. spalio 5d. Nemenčinės Šv. Archangelo Mykolo bažnyčioje buvo pašventinta gimnazijos vėliava ir gimnazijos I korpuso fojė atidengtas globėjo biustas, sukurtas Lenkijos skulptoriaus Zygmunto Žompo, o dailininkas S. Bučiackis padovanojo globėjo portretą.

2008-2012 m. prie gimnazijos buvo prijungtos Tarakonių bei Ažulaukės pagrindinės mokyklos.

1973 m. mokykloje mokėsi 1222 mokiniai (didžiausias mokinių skaičius per visus mokyklos gyvavimo metus). 2001 m. — 1032 mokiniai (792 lenkų klasėse bei 240 rusų klasėse). 2015-2016 m. gimnazijoje mokosi 526 mokiniai, dirba 60 pedagogų. Gimnazijoje teikiamos logopedo, psichologo bei socialinio pedagogo konsultacijos.

Keli mūsų kolektyvo mokytojai yra vadovėlių autoriai.

Kiekvienais metais gimnazija dalyvauja konkurse „Geriausia mokykla – geriausias mokytojas“. Nusipelnę mokytojai (J. Šapiro, I. Karpavičienė, V. Krylovič, A. Rusecka, M. Paketur, L. Kliukovska, G. Komarovski, T. Grigorovič) yra apdovanoti Lenkijos Respublikos įsteigtais medaliais.

TRADICIJOS

Didžiuojamės puikiomis mūsų tradicijomis. Kasmet minimos valstybinės šventės, organizuojama Mokslo ir žinių diena, Šimtadienis, Motinos diena, Kalėdiniai vaidinimai, A. Mickevičiaus poezijos vakarai, Globėjo diena, Mokinio diena, Paskutinio skambučio šventė, konferencija „Jūsų vaikas — mūsų gimnazijoje“, teminiai vakarai ir popietės. Džiugu, kad šiuose renginiuose aktyviai dalyvauja gimnazijos bendruomenė bei mokinių tėvai.

PalaiROME draugiškus santykius su keliomis švietimo įstaigomis Lenkijoje. Dažnai mus aplanko gerbiami svečiai iš Lenkijos bei mūsų valstybės.

Ilgamete veikla ir aukštais pasiekimais didžiuojasi lenkų liaudies dainų ir šokių ansambliai Jutšenka, Perla, Vilenščizna. Mūsų gimnazijos sportininkai yra žinomi ne tik Vilniaus rajone ir Lietuvoje, bet ir užsienyje. Daug mūsų moksleivių studijuoja Lietuvoje ir užsienyje. Gimnazijos abiturientai yra įgiję įvairių profesijų: gydytojų, teisininkų, pedagogų, mokslininkų, žemės ūkio specialistų, sporto meistrų ir kt.

